

ТАНЬО ТАНЕВ

КОСМИЧЕСКИ ПЪТ

chitanka.info

ЧАСТ 1

КЛИПЕР

Бедност и мизерия прозираше в огромната паяжина. Нима това е междупланетен кораб. По-скоро рехавя паяжина и прилично на боклукчийска кофа миниатюрно ядро. Миниатюрно за мрежата разбира се, изградено от празните бурии на трети степени от разнообразни ракети — довлечени тук от ниски орбити. Разположението им описваше окръжност. Като се завъртят щяха да имитират наличие на гравитация. Единственото наистина модерно съоръжение беше само централното ядро поставено в средата на всичко. То и платното естествено нямаше да се въртят.

Стотина смелчаци бяха поверили бъдещето си и съдбата си на невдъхващото доверие съоръжение реещо се далеч над бляскащия гирлянд от комуникационни спътници на геостационарна орбита. Съвсем различно изглеждаше звездолета „Ловец“ прикрепен към орбиталната монтажна станция. Величествен и бляскав, огромен. Целта му бе да изследва покрайнините на слънчевата система и да изпробва двигателите и други технологии за истински междузвезден полет, но така или иначе беше първият от този клас. В него бе събрана мощта на планетата и елита на човечеството. Дори от клипера с просто око се виждаше и скелета на звездолета когото строяха за полет до Проксима от Центавър от другата страна на станцията. Тази гледка само доубиваше самочувствието им.

Клиперът бе стартирал отдавна, но още дълго щеше да се бори с гравитацията на планетата. Сега бе с прибрани платна защото от щеше да стартира „Ловец“, когато преминеше от обратната страна на планетата. От тук щяха да видят само огнената следа отвеждаща го в безкрая.

Ето, звездолета се отдели от станцията. Раздяла на великани. При навлизането му в сянката се виждаха само огнените сопла работещи на минимална мощност. Повече нямаше да го видят. Само след месец щяха да видят огромното зарево на главния двигател.

С потъването на звездолета в сянката на планетата сърцето на младия офицер Лин потъна в скръб. Всички мечти на един младеж

потъваха в пустоца безвъзвратно. Всичко — любовта и амбицията бе концентрирано в една думичка, едно име — Ели. Тя вече беше ТАМ.

Само работата носеше живот в угасналите очи. Каква беше работата? С години да се рее с жив товар от отчаяни нещастници докато стигне висока орбита около Венера постепенно убивайки скоростта на рехавото съоръжение със слънчев вятър. Да слязат желаещите да заразяват с микроорганизми планетната атмосфера от висящи в горните слоеве на атмосферата колонии. После да вземе смяната модифицирала атмосферата до сега и да ги върне на Земята. После следващата смяна. После пак. Докато налягането спадне, температурата също, кислорода се увеличи от фотосинтезата и намерят начин да отразяват излишните слънчеви лъчи от този парен котел.

За това един живот може би нямаше да стигне. Службата си е служба, работата все някой трябва да я върши. Особено ако всички пари се хвърлят за орбитален бизнес и върхови технологии, а външния пръстен се препитава от отпадъци и не обещава бързи печалби.

Иначе младия Лин нямаше да е тук като младши помощник капитан само след един курс до Япет за монтиране на телеметричен преподавател. И то каква мисия? Излязла от употреба совалка, повредена до там, че да не може да се приземи. Оборудвана с нов двигател и допълнителни резервоари. Добре, че все пак се върнаха само с две жертви.

Преминаването на тези мисли като магнетофонна лента бе прекъснато от от грубия като резачка глас на брадат мъжага и десетина плуващи около него момиченца.

— Юнак, я покажи на дамите командния модул! Командира разреши да гледат от тук реактивната следа на звездолета.

— Добре, само за 12 минути. После развъртаме модулите и трябва да напуснете мостика. — отговори Лин.

Дори нямаше да може да се сбогува с Ели на спокойствие.

— Малко по весело юнак, избери си три биоложки. Обожават те. Ти си най-недостъпния мъж на клипера. Само се усмихни де! — последва гърлен смях от който алуминиевите панели на апаратите започнаха да вибрират. Тези забележки ни най-малко не смутиха биоложките, а Лин дори не се обърна.

— Ели е там, нали? — нежен глас идваше над главата му, където плуваше в безтегловността девойче.

— Там е! — отговори и после вдигна глава. — Ада, знаеш, че е на звездолета.

— И ти трябва да го приемеш. Аз няма да остана на Венера. Ще се връщаме пак заедно. Ще си свърша работата докато се сменят.

— Зная Ада. Ти си и приятелка, разбираш ме.

— Ето следата се издига. Вече не се вижда отблясък от звездолета. Разбирам те Лин, бях и приятелка. Ти също беше.

— Не говори така.

— Тя ме помоли да бъда с теб на изпращането.

— Няма да бъдеш с мен при завръщането. След този курс външния пръстен се изнася зад орбитата на Марс. Току що получих новия план.

— Да, ако не уредя нещо. Ще строят Тена. Аз няма за какво да се връщам на Земята. Ще се постарая да остана във външния.

— Ти пък за какво? Можеш да се измъкнеш.

— А ти за какво? Само за повишението ли?

— Не ми се говори. Да помълчим.

— Ще остана още малко с теб. Като почиваш в гравитация идвай при мен. В космоса самотата убива.

— Добре Ада. Благодаря.

Лин изпрати шумните гостенки и завъртя жилищните помещения и биозоните. Командира разпъна платната и нагласи слънцето да осветява биозоната и разположи щитовете. Постоя малко, помълча и включи слабия двигател, сякъш и той искаше по-скоро да излязат от гравитацията на планетата.

Лин остана сам в командния мостик. Вдигна слушалката и се обади до в къщи. После набра на клавиатурата съобщение до звездолета „Ловец“ — <ЕЛИ, ЩЕ ТЕ ЧАКАМ! ЛИН.>> — после го изтри. Тя нямаше да го получи. Йонизацията от работата на двигателите на звездолета не позволяваше комуникации. Отново вдигна слушалката за разговор с Земята, помисли и я остави...

След седмица отиде да почива в гравитация, но не се обади на Ада. Видяха се в стола. Тя не каза нищо, той също. Само срещнаха погледи. Прекара времето си самотно.

След дледващата смяна се отби. За негова изненада Ада го посрещна с целувка.

— Лин как предпочиташ да ти направя кафе?

— Без кафе — каза Лин и се усмихна, после я притисна и я целуна. Нейната топлина не заменяше Ели. Знаеха го и двамата. Лин почувства, че и той заменя някого. Бяха се разбрали безмълвно. Самотата убива.

От следващата смяна вече не беше толкова самотен. Против всякакви правилници Ада идваше да му прави компания. Приятна компания, интимна и палава. Понякога го търсеше често, понякога и тя се усамотяваше. Лин никога не се попита кого замества.

Когато за пореден път след смяна се отби при Ада при нея имаше друга жена. Изглеждаше ужасно. Плачеше безстрастно и безмълвно.

— Лин, в теб има много любов. Помогни и. Казва се Ина.

— Как? Тя има по-скоро нужда от лекар.

— Не! Има нужда от топлина. Помогни и. — каза Ада и излезе.

Лин се опита да говори. Никой не го слушаше. Започна да я гали. Не се съпротиви. Съблече я. Легна гол отдолу и я остави да плаче на рамото му. Без секс. Дълго стояха така и се стремеше да я стопли с душата си, а тя са притискаше сякаш искаше да се скрие в него.

След два дни тя го причака и му заяви:

— Няма да ти стана любовница! Никога!

— Не съм искал това, само те стоплих.

— Ти се възползва от слабостта ми! Без някой да те е молил. Това никога няма да се повтори. Не си мисли нищо. Нямам спомен. Не е имало нищо.

— Не е имало нищо — потвърди Лин. — Нима ако аз имам нужда от топлина би постъпила по различно?

— Не, вече те чувствам близък. Само помни, че не ти дължа нищо. Само посмей да поискаш нещо и ще видиш колко гадна мога да бъда!

— Няма да поискам нищо което и ти не искаш.

— Въобразяваш си.

— Не си въобразявам нищо, аз също те чувствам близка. Някои неща не могат да се променят. Първите космонавти са летели по-малко от час, но са останали космонавти и след края на живота си. Ние бяхме заедно и това не може да се промени. Приеми го, въпреки, че не имало нищо, ако толкова държиш на това.

— Ще направя нещо за теб, но само ако заслужаваш и помни, че не ти дължа нищо. Ако направя нещо ще го направя защото аз го искам.

— Благодарен съм ти и за това което направи, Ина.

— Не съм направила нищо! Пак си въобразяваш. Мъж!

— Направи! Допусна ме до себе си.

— Щом така ти харесва, мисли си каквото искаш.

Разговора приключи. Какво да ги правиш? Жени! После станаха още по-близки, но след всяка среща се повтаряше същия разговор, сякаш тя доказваше нещо на себе си. Не свикна с мисълта, че е естествено да бъде жена, щом вече беше.

След поредната смяна не посмя да отиде при Ада, но тя го намери. Никога не го попита, какво е станало между тях.

— Благодаря ти Лин. Ти и даде живот.

— На мен кой ще даде, Ада? — отвърна той неопределено.

— Ти си силен. Ако оцелеем аз или тя, или някоя друга ... Зная тайната ти. Надеждата няма да те изостави, тя умира последна. Вече ти свикнах, кафето после... — Ада се стуши в него и се засмя тихичко.

Лесно е отвън да ти кажат че си силен. Ти си знаеш колко си силен, и колко ти струва да си силен. Щом му вярваха че е силен, трябваше да оправдае доверието. Почти му беше станало професия да оправдава доверие и той точно това правеше. Ден след ден, полет след полет, длъжност след длъжност. Така трябваше...

ВИСЯЩИТЕ ГРАДИНИ

Приблжиха Венера на полярна орбита. Това се налагаше от проекта за изграждане на отразителни пръстени, които да намалят унищожителните потоци слънчева светлина към планетата. Макар първия пръстен да бе едва започнат с материал от няколко заловени и довлечени астероида, трябваше да кръжат високо над тях. Всеобщите надежди бяха, че след векове вследствие на този проект планетата ще охладнее до поносими температури. Не препираха и бавно раздробяваха астероиден материал. Когато приключеше проекта на хиляди орбити щяха да се стелят ленти от милиарди отразители. Доставка на производствена станция за втора орбитална лента бе най-леката задача и нея изпълниха най-напред. Все пак Венера бе с единственото тяло в слънчевата система с гравитация близка до земната. Пред всички останали параметри на Венера кошмарите бледнееха.

Част от доставката на екипаж екипажи и товари на Венера бе възложена на Лин. За тази цел се използваше малката совалка, която клипера носеше зад жилищния сектор, по остта на командния модул и за корекции в курса или малко допълнително ускорение разчиташе единствено на нейните двигатели.

Студена пот го обля при мисълта, че дори с едно погрешно движение може да се потопи под Венерианската тропосфера и да се свари жив. За провирането между въжетата, които носеха висящите градини при поносими температури и налягания, като старомоден дирижабъл под перестите облаци не му се мислеше. При това трябваше да повтори операцията 8 пъти.

Оказа се по-лесно. Обръщаше совалката обратно на посоката на посоката на движение и запалваше двигателя за кратко време. Обръщаше я с носа напред и контролироше ъгъла на навлизане в атмосферата, после парашут и накрая огромен балон я задържаше на определена височина. Огромен балон ли? Това което видя приближавайки висящата градина надмина всичките му представи, макар да бе свикнал с размерите на клипера. Совалката заедно с

носеция балон изглеждаше като дребно насекомо между възетата носещи висящата градина.

Набързо успя да поразгледа, макар, че нямаше достъп навсякъде. Видимото под стъкления купол бе градината — подобна на райската. В нея имаше всичко за което успя да се сети.

Колкото и да го държаха на страна, поне от горе видя огромните лещи. Не му бе трудно да се досети за какво се използват, при наличието на езера от лесно топими и ценни метали на повърхността. В хангара видя и една малка частна совалка. Не се загледа с какво я товарят, но преди това подробно бе разгледал малкия кораб, който я чакаше на орбита. Осъзна, че това което носи е малко по обем и много ценно. Прецени, че за един млад пилот не е добре да знае много. Явно много хора си затваряха очите за това което ставаше на долните етажи. С известно облекчение отдели совалката си и огнените струи го изтласкаха към чистия космос. Почувства се по-достоеен, а когато влезе в командния модул на клипера и по-могъщ. Имаше желание да се изкъпи. Чувстваше се омърсен от посещението.

Останалите курсове направи без желание и с демонстративна незаинтересованост. Само се учуди, че при информация за осем висящи градини само той видя поне още толкова.

На последната от осемте висящи градини видя совалка от непознат тип. Кажи речи само двигатели. Това си беше чист изстребител, със следи от водена битка и без отличителни знаци.

Докато си почиваше към него се приближи човек със странен скафандър, със спуснато стъкло на шлема, макар, че от това нямаше нужда. Направо му предложи да закара изстребителя до една от висящите градини срещу огромно възнаграждение. Явно рискована работа. Освен това му предложи и две момичета...?

Какви бяха тези? Контрабандисти, пирати...? Не знаеха ли на Земята какво става тук? Сигурно знаеха, но търпяха.

Оведоми капитана на клипера за предложението и остана още по учуден от реакцията на стария:

— Ако искаш, направи го! И да ти забраня пак можеш да го направиш и да не се върнеш в нашата мизерия. Изборът е твой!

Прикачиха изстребителя за совалката и поеха без да казват накъде. Пътниците бяха двама, от които единия ранен. Бързаха да се приберат, а ръководството на висящата градина — да се отърве от тях.

Само след двеста километра шест изстребителя от подобен тип го обградиха и поискаха да им предаде пасажерите.

Здравия само му показа ръчна бомба без предпазител. Не каза нищо повече.

Заплашваха го, стреляха покрай него, но не посмяха да го свалят. Явно нападение над совалка на централното управление не влизаше в ничий интерес. Водачът приближи съвсем. Беше нагъл защото знаеше, че совалката не е въоръжена. Напомпа още няколко снаряда в поразения изстребител, обърна се рязко и вкупом се изнесоха с голяма скорост.

След малко започна да се очертава на радара висящата градина към която отиваха. Дойде един влекач и си прибра хората. От изстребителя нищо не ставаше. Демонтираха нещо от него, после го откачиха и той потъна в гъстите облаци, като отронен есенен лист. Нисък и пълен човек му плати, без да вдига стъклото на шлема помълча малко и каза:

— Ако искаш и момичетата, трябва да дойдеш на градината. После връщане няма. Ни на кораба, ни на Земята поне за 10 години... ти и без това... такъв живот... Помисли добре, при нас имаш по добри възможности и като се върнеш с толкова пари... Иначе ще си останеш монах. На смелите плащаме много.

— Извън Земята парите нямат стойност!

— Ние плащаме в злато.

— Каква е разликата?

— Навсякъде можеш да получиш всичко. Помисли си още малко.

— Избирам звездите.

— Много си млад и глупав. Остани си беден! Ако направиш някоя беля, пак ще дойдеш, ама за дребни монети. — обърна се и си замина.

Разбра защо смяната която докара е два пъти по-голяма от тази която се връщаше. Явно всеки бе направил своя избор. Земята получаваше ценни суровини и се бе примирила с местните нравя.

Изправи совалката на опашка, виртуозно я завъртя с цялата грация на 200 тона метал пред погледите на тези които оставаха и бавно и тържествено пое нагоре. Облаците се разрешиха. Совалката се избърса в черното кадифе на космоса и се устреми към облечения от слънчева светлина клипер.

ЖИВОТ

Настанаха черни дни и кошмарни нощи в управлението на космическия флот. Прекалената самонадеяност раждаше горчивите си плодове. Прекалено дълго лаврите на успеха засенчваха проблемите. Досега шансът винаги помагаше на смелите, а и те с нестандартни решения почти винаги се измъкваха от аварийни ситуации. С навлизането на повече хора средствата не се увеличиха адекватно и започнаха инпровизациите. Типичен пример за това бяха клиперите. Зачестиха и трагедиите, които нарастваха лавинообразно.

Още по пътя за Венера научиха за висяща в горния край на облаците станция на която се взривил балон и повредил съседните. Станцията се гмурнала в парния котел на венерианската атмосфера и докато надуют резервни балони и се издигнат екипажа почти се сварил жив. За щастие без жертви, но с тежки обгаряния.

Клиперът кръжеше още дълго в гравитацията на Венера на висока орбита и докато совалките пренесоха товарите и подмениха екипажите. После пак се изпънаха платната и поеха обратен курс. Имаше промяна. Продължаваха директно за новостроящата се десета голяма станция на хелиоцентрична орбита за пристан на клипери зад орбитата на Марс наречена Тена. Около орбитата на Земята трябваше да се срещнат с два шлепа материали за Тена бутани от тласкач, който да прибере смените към земята.

Проблемите дойдоха от това, че двата шлепа бяха там, но тласкача го нямаше. Както се разбра — изтикал шлеповете от гравитацията на Земята на хелиоцентрична орбита преди около година заедно с други товари и си заминал по други задачи. Сега бе в орбита около Земята на път за Луната. В момента Земята и Луната бяха от другата страна на Слънцето. Догонването на Земята бе съизмеримо с пътуването до Тена. Дори за пресрещането нямаше да стигнат запасите педназначени за аварийни случаи. Чиновническото недоглеждане заплашваше живота на стотина човека.

Капитана извика само екипажа за да търсят изход от очертаващата се трагедия. На път към командния модул младши

помощник капитана Лин чу още по-убийствена новина. Звездолета „Ловец“ не се явяваше на уговорените сеанси за връзка. На мястото на предполагаемото му положение имало следа от огромен взрив. Причерня му. Влезе в асансьора от жилищните помещения за командния модул, потегли и го спря по средата. Не стоя много, но целия мрак и студ на космоса нахлу в сърцето му и угаси пламъка в очите. Чувстваше се виновен и съкрушен, в същото време и безсилен да промени нещо.

Някой повика асансьора. С това започна новия му живот. Никой нямаше вина за личната му трагедия и чувства. Хората разчитаха на него. Нямаше място за отчаяние, то си беше личен проблем. Трябваше да демонстрира увереност и сигурност дори сега.

Стария командир влезе в асансьора без да попита нищо. Само продължително го погледна в очите, и като че вътре видя себе си, после сведе глава.

Като пристигнаха в командния модул без да си продумат тишината стана още по-потискаща. Там също ги посрещна мълчание.

— Ние сме седем човека и се надяват на нас да ги закараме живи и здрави в къщи, както и да извозим товара до Тена. Никакви квалификации и обиди няма да ни помогнат. Запознати сте с положението и чакам конструктивни предложения.

Настъпи още по-неловко мълчание. Какво може да се предложи когато има запаси само за екипажа било до Земята или до Тена. В контейнерите имаше само желязо, нищо не ставаше за ядене. С много хитрости можеше да се отдели кислород и толкоз.

— Ако никой няма предложения, последната заповед е да се насочим към Тена за която контейнерите са жизнено важни. Там ще намерят начин да хванат кораба, защото ние ще сме мъртви, ако останем с пасажерите.

— Да изхвърлим пасажерите. — обади се механика.

Лин не издържа и даде воля на мъката си в заядлива злъч:

— Защо трябва да возим пасажерите до Тена за да умрат там. Да ги откачим още тук и да продължи командния модул с ценните контейнери. Дори един човек може да ги закара.

Стария капитан не прие злобата в думите му, дори видя нещо положително.

— Не можем да обречем на смърт пасажерите, но предложението е конструктивно. Дори един човек може да закара клипера до Тена. — помълча малко — Или поне да го насочва донякъде, колкото да попадне в обсега им. Това означава кислород само за половината път. Жилищния отсек близо до земна орбита има по-голям шанс да се случи чудо и да се спасят хората. Тия учени ще измислят нещо, щом става въпрос за живота им. Ако трябва ще направим жилищния отсек зеленчукова градина и ще ядем гнили корени, но има някакъв шанс да дочакаме помощ. Аз ще тръгна за Тена!

— Капитане, вашето място е при хората. Трябва да ги заведете до в къщи, или поне да им давате надежда до последно. Вие сте необходим тук. Мен никой не ме чака нито на земята, нито на небето. Възложете мисията на мен.

— Ти си най-младия, Лин. Не мога да пратя друг на сигурна смърт.

— Капитане, оставането също е сигурна смърт. Поне да закарам контейнерите.

— Добре Лин, но помисли, че самотата е страшна и може да полудееш преди да ти свърши кислорода.

— Ще закарам контейнерите!

— Ще получиш всичко необходимо. Няма време, отделяне на жилищния отсек от клипера след 7 часа. Навигатора да инструктира доброволеца Лин. Останалите ще отидем да разясним ситуацията на пасажерите.

Екипажа се раздвижи бавно.

— Механик, ела тук — извика го капитана — Водата поне е в изобилие. Дай му за целия път поне от това каквото има възможност. Има силен дух и може да измисли нещо и да се добере жив до Тена.

— Да капитане!

След няколко часа бе най-нерадостният старт. Жилищният отсек бавно се отдалечи, после стана като отдалечена звездичка и накрая съвсем изчезна. Започваше самотата. Отначало не тежеше понеже, експериментираше максимален добив на кислород от водорасли и минимален разход. Оказа се, че с намаляване на температурата в скафандър пестеше доста. Сега трябваше да пести всяко движение, храна също. Но нямаше намерение да се предава. Изключи всеки излишен разход на енергия — после щеше да я ползва да разлага

водата за кислород. Само четеше и четеше. Преди всичко химия и биология, после астронавигация, физика и история.

След година и нещо го застигна земен кораб „Посейдон“ на път за Тена. Тежеше около 50 килограма и бе полуопиянен от въглероден двуокис, но жив. Оцеля.

ГИБЕЛ

Звездолета „Ловец“ вече излизаше от границите на слънчевата система, когато за един момент курса му стана почти паралелен с този на един астероид, наречен Ерос. Капитана реши да изпрати един глисер да постави малка сонда. Времето на завръщане щеше да бъде приблизително еднакво. Просто използва добрия шанс. При почти еднаквите им скорости задачата беше елементарна.

Безпроблемно настигнаха астероида и се долепиха до повърхността му. Монтираха сондата. При бързото въртене около оста си бе прекрасно да се наблюдава изгрева на огрения от слабите слънчеви лъчи звездолет.

Малко след поредния звездолетен залез астероида бе разтърсен толкова силно, че глисера полегна плавно на една страна и дълго се люшка. Какво беше това. Метеоритен дъжд? Не! Щяха да ги предупредят.

Последва най-нещастния изгрев. „Ловец“ го нямаше. Нямаше го дори на радара, който се бе изпълнил с безброй искрици. Не отговаряше на повиквания.

Глисера го изправиха с крикове и стартираха почти веднага. Действаха машинално. Без мисъл. Обиколиха отломките и всичко което им се видя ценно за тяхното оцеляване довякоха на Ерос. За повече нямаха гориво.

Чак тогава ги налегна отчаяние и скръб. Трябваше да чакат завръщането на Ерос след много години в околностите на Земята. Тя беше толкова далече, в околностите на любимата звезда — малко по-ярка от останалите. Звездата която намираха с един поглед. За да я видят грейнала и галеца просто трябваше да оцелеят.

Не си зададоха въпроса има ли смисъл!

Всеки миг оцеляване струваше много работа. Първо трябваше да затрупат глисера срещу попадения на малки метеорити. После анализираха записите от радара, за да открият причината за гибелта на „Ловец“.

На забавени кадри откриха траекторията на това което бе причинило трагедията. Не разбраха какво е. Родиха се много хипотези. Злоба ги прониза до костите. Дори само за да занесе записа на Земята, дори и след 20 години си заслужаваше да успеят.

Какво ли бе това? Метеор с маса равна на нула и подсветлинна скорост, на всичко отгоре с мощност на ядрен взрив? Следи от радиация няма. Лош шанс или премерен удър. Как свършените радари и мощните щитове са проспали момента?

Въпроси много. Отговори няма, но благоразумно изключиха радара и всички излъчващи средства. Включваха радара през големи периоди от време за ориентация и за малко. Спотаиха се.

ЗАТОЧЕНИЕ

Когато Лин се отправи към клипера с малка капсула, пилотирана от дребно момиченце можеше спокойно да разгледа строящата се станция Тена. При старта му изглеждаше внушителна като звездолет, но като се поотдалечиха се загуби пред огромните платна на клепера. Доста хитро те отразяваха лъчите на слънцето към не по-малко внушителните слънчеви батерии на Тена. От трите енергийни реактора които бяха планирани работеше само един и то на непълна мощност. Щеше по план да виси така поне още година, но някой много бързаше да се раздели с него.

Рехавото съоръжение му дожаля. Клиперът. Неговия клипер. Сега беше капитан на осем човека екипаж с които щеше да се запознае.

— Офицер Миа.

— Да, командир.

— Представете екипажа, неофициално.

— Вие сте запознат.

— Неофициално, офицер. Моля Ви.

— Молбата на командира е заповед. Ще ви прочета отново характеристиките, ако това желаете.

— Не.

Замълчаха неловко. Помощник капитана не желаше да разговаря. Сигурно си имаше причина. За нея това беше наказание, както и за останалия екипаж. Наказателна рота.

Офицер Миа бе тук за неадекватно поведение при авария. Вместо да предприеме решителни действия, се молила за оцеляване на пострадалите. Всеки може да изпадне в шок при аварийна ситуация. Тя допуснала вреди с бездействие, докато другите 7 бяха причинили вреди с действията си. Впрочем както и самия той — обвиненията, че е изоставил пасажери не бяха снети.

— Офицер Миа, трябва да работим заедно и да оцелеем, с Божията помощ.

— Ако е рекъл Бог.

— С вас носим отговорност за клипера и екипажа. Нашето съдействие е задължително, ако за другите е желателно. Разчитам на вас.

— Глупаво е да се разчита на човек.

— Където са събрани двама или трима в Мое име, Аз съм с тях.

— ... сред тях. — поправи го тя. — Не вярвах точно тук да срещна човек, мъж, който да говори по този начин. Кой си ти?

— Такава е била Божията воля. Преживял съм голяма самота и оживях защото се облекнах на духовните си сили. Сигурно знаеш.

— Добре, че си прогледнал. Вярата те е крепяла.

— Миа, трябва да ми помогнеш! Няма да висим дълго, макар това да е официалната версия. Имам нови заповеди. Някой упорито иска да се замълчи около екипажа ни и би се радвал ако не се върнем.

— Който гроб копае другиму...

— Трябва да станем екип до месец!

— С тези развратници и богохулници можем да стигнем само в ада.

— Тъкмо там, а трябва да се върнем живи. Затова поисках да ми опишеш екипажа. Май ще ходим до външните планети. С клипер това е билет в една посока.

— Не мога да бъда съдник на другите. Всеки ще отговаря ако не на този, на онзи свят.

— Кои имат интимни връзки?

— Не е моя работа. Ще видиш сам.

— Не искам да засегна някого и да имам насреща си отбор.

— Само аз съм соло. Две от двойките са в конфликт. За двете безсрамници, пази боже, не ми се говори.

— Екипажа е предимно женски. Твоята не е лесна. Аз ще гледам да усмиря мъжете.

— Капитане, това означава ли, че официално ми възлагате контрола над дамския състав?

— Да.

— Мъжете не са лоши, макар, че са животни. Например Хок, смачкал с капсула като тази един въздухопровод за да спаси хора, но изолирал един човек във вакуум. Горила, грубиян, но го докопа лекарката. Нол е дребна подла гадина, която може да те ликвидира с техника. Мисли се за бог. Ела му е стъпила на врата. Тя е демон.

— А двете приятелки?

— Те не се интересуват от никого. Безскрупулни. Могат да убият човек. Нали знаеш, че са причинили повреда с цел убийство на общия им приятел.

— Това не е доказано.

— Не се и съмнявам, че са те. Жалко за момчето.

— Спусни стъклото и херметизирай скафандъра. Пристигаме. Бъди благословена!

— Бог да те пази. Впрочем къде ще ходим?

— Първо около Марс — четвърти купол, после Юпитер — по спътниците, после Уран и на връщане Сатурн.

— Боже господи! Заточение!

— Далеч от хората и близо до Бога.

Не ги посрещна никой. В командния модул дежуреше Хок, по скоро се забавляваше, гледайки нещо на мониторите.

— Космонавт Хок, аз съм вашия командир. Казвам се Лин. Докладвайте.

Хок го погледна демонстративно изумен, после пренебрегвайки го се обърна към помощник-капитана:

— Мия, не се крий зад гърба му, няма да те оскверня. Командир Лин елате и се забавлявайте. Двете са заклинили Нол в асансьора, средната редица, вляво. Над него Ела го издърпва към задния край ръчно, с манивела. Ха...ха...ха. Трябваше да скрия манивелата.

— Мирно! Хок, къде си въобразявате, че се намирате? Какъв е този цирк?

— Вие, капитане, къде си въобразявате, че се намирате? Това е последна инстанция, каторга. От тук по далеч не пращат! Накажете ме с затвор на Земята. Ха...ха, елате да гледате.

— Внимание! — Лин включи вътрешната връзка — До всички, говори командир Лин. След 5 минути сбор в командния модул! Край.

След ръмженето на вътрешната връзка настъпи тишина. Не след дълго, един по един се събра целия екипаж.

— Аз съм капитан Лин, сега вече командир на клипера. Не зная как сте живели до сега, забравете какво е било. Предстои ни тежка мисия. Искам да се върнем живи.

— Никъде не отивам — прекъсна го Нол. — Оставам на Тена.

— Боя се, че нямаме избор! — изръмжа Лин — На Тена не ни искат. Затова ни възложиха далечна мисия. Първо трябва да доставим четвърти купол до Даймос, после малка станция с екипаж до спътниците на Юпитер, после...

— Това е доживотен затвор. Протестирам — обади се Хок.

— После, още една станция до Уран. Клиперът ще остане там като фокусиращо огледало за слънчевите колектори — както сега тук. Ние се прехвърляме на кораба на втора експедиция и се връщаме на Тена.

— Боже опази — проплака Мия — Летящия Холандец. Това е ковчег с изтровен екипаж.

— Да! Някакъв полудял и ... Трябва да върнем техния кораб.

— Тая чест сигурно е по твоя молба? — изцвили Хок.

— Няма да се оправдавам. Всички си имаме своите грехове. Като се върнем, всичко ще е забравено и просто ще си получим заплатите.

— Нещо като амнистия?

— Да! Нямаме избор. Или ще заработим амнистията си, или ще останем Там. Тук не ни искат. Можем да оцелеем само като екип.

Заточениците мълчаливо напускаха един по един.

— Офицер Мия, моля останете.

Тя спря без да се обръща. Лин доплува с едно движение и обхвана рамото и.

— Благодаря Ви.

— Защо?

— Подкрепихте ме пред екипажа.

Непринудено я погали по бузката и сложи ръка на тънкия ханш. Тя не се сепна, не се обърна.

— Благодаря ти че ми даде да те позная.

Какво ли означава това? — помисли Лин.

— Не мога да ти бъда жена! Дала съм обет. Ти няма да съжаляваш ако ми останеш приятел.

— Нека грехът падне върху мен. — почти на шега каза Лин.

Тя се обърна рязко. Късата и коса ефирно скри очите и от инерцията. Когато очите се откриха в тях светеше живот.

— Тъй да бъде! Сам си го пожела! Бог да ми прости. — Обви кръста му с крака и го целуна нежно. При гравитация следващото и действие бе неосъществимо. Преметнаха се през глава вкопчени. Оказа

се че, движението и е премерено. С ръка затвори люка на командния модул после с крак натисна блокировката.

— Не тук! После Миа! В командния модул сме!

— Сега! Никой няма да дойде! Нали чу — от тук по-далеч не пращат. Тия костюми не стават за любене, ще те изям.

Като свършиха Лин висеше отпуснат с оцъкдени очи.

— Харесвам те, но не исках точно това.

— Ако не те обичах, нямаше да го направя за теб.

ПО КРАЙ МАРС И ЮПИТЕР

Марс бе голямата надежда на човечеството, голямата любов и голямото разочарование. Живота под куполите се поддържаше единствено от човешката суета. Нямаше нито богати рудни залежи които да си заслужават разработката, нито нещо друго привлекателно. Само от неизчислимите милиарди налети в Марсиански програми можеше да се построи нова планета. Както и на Луната упорството бе над целесъобразността. Както и да е. Първите марсианци родени на Марс вече не бяха сензация. Година през година нов купол пристигаше и работата вървеше май заради самата работа.

Марс бе пълен със заточеници и неудачници търсеци ново начало на живота си.

Лин от далеч нареди да изтласкат огромния сандък с новия купол на възможно най-висока орбита, така, че при следващата обиколка на гравитационната пращка, която клипера изпълняваше около Марс да си прибере совалката с командир Миа и транспортната совалка от „Марсорбитър-7“ с екипажа на бъдещата орбитална станция на Сатурн. С тази совалка Миа щеше да замине на новото си назначение.

Малко преди да се скачи с клипера Миа преживя малък инцидент. Един прекъсвач изключи аварийно и той и нареди да го включи ръчно. При включването малка електрическа искра леко обгори палеца и. Не искаше да става така. Не искаше да се разделят така. Той и нареди да го включи ръчно и се чувстваше гузен, макар това да бе най-простото решение. Предпочиташе той да е там и той да поеме риска. Все някой трябваше да го направи, но болката и от обгорения пръст го преследваше месеци наред.

Почти година след отпътуването от Тена Миа бе запълнила някаква огромна празнина в живота му. Подсъзнателно се изпълваше с доверие към нея. Затова я изпрати на последната и задача. Никак не му се искаше да се разделя с нея, но тя избра да остане на Марс. Някак си се уреди да ѝ разрешат. Някой неин приятел успя да докаже, че не би могла да направи нищо смислено при злополучния инцидент.

Пристигането на екипажа на станцията за Юпитер не го развълнува. Закоравял екипаж, вече сработен. За такъв можеше само да мечтае. Те винаги се държаха отделно от екипажа на клипера. Останаха си пътници, дори се хранеха отделно на своята станция. Рядко някой идваше на клипера за цялата година през която пътуваха заедно. Лин ходи там само веднъж, но разговора не вървеше. Помежду си говореха на испански. Заедно бяха от пет години и ги местеха заедно със цялата им станция.

Станцията за Уран бе съвсем друго нещо. Те живееха заедно с екипажа на клипера. Макар двама от тях да бяха родени на Марс, а един на Луната общуваха повече с екипажа отколкото помежду си.

Пресилено е да де каже, че му е приятна мисията в отсъствието на Миа, но всекидневните му задължения постепенно запълваха живота му. Започна да се гордее с умението си да изтиска всичко от възможностите на клипера. Това би предизвикало смях в космонавтите от другите типове кораби. Те разчитаха на грубата мощ на силни двигатели, а не на едва доловимия слънчев вятър. Този тип кораби макар упорито да отказваше да изчезне бе символ на мизерия и изостаналост. Всеки би се почудил как човек може да се гордее с това. Безкрайните опити които си бе правил в самотното си дълго пътуване доведоха до такова усъвършване, че резултатите които клипера даваше като ефективност биха учудили всекиго. Така или иначе обичаше тази машина.

Понеже ловко използва Марс за гравитационен катапулт и набра голяма скорост пътуването към Юпитер му се стори кратко. Планетата започна да наедрява в илюминатора Толкова спокойствие и любов може да има само на Юпитер. С известно удоволствие откачи орбиталната станция с недружелюбния и екипаж и се отдаде отново на спомените си от близкото минало. Юпитер розовееше и го гледаше с огромното си око, сякаш Миа го гледаше непрестанно докато накрая стана ярка звезда.

ПРЪСТЕНИТЕ НА САТУРН

Докъде стигат пръстените на Уран? Всичко написано по въпроса не даваше най-важния отговор. Докъде? Ако става въпрос за малък кораб винаги може да се избере орбита в пролука между пръстените, под или над тях. За клипер никои не е мислил. Като огромна хавлия можеше да събере милиони камъни от пръстените.

Дори да лети заедно с частиците на пръстена, какво означава средна скорост? Това, че ти застигаш някой леден къс със и го помиташ със сто километра в час или че камък те застига с двеста и ти раздробява конструкцията? Добре е екипажа да ти вярва, но трябва и ти самия да си вярваш. Лин обаче не вярваше на таблиците. Те естествено бяха верни, но за малък и лесно маневриращ кораб. Реши, че преминаване на ниска орбита близо до пръстените е самоубийство за клипер! Щеше да прелети на много висока орбита. Потръпваше от мисълта как тези толкова красиви пръстени можеха да бъдат толкова смъртоносни отблизо. Засили се още малко от гравитацията на Сатурн и поеха към орбитата на Уран. Как само се нижат годините? Жалко, че човешкия живот е къс. Това бе неговия живот и годините които минаваха от планета до планета изтичаха безметежно в рутинна работа от авария до авария, смяна след смяна.

Задачата бе да се достигне кораба на загиналата експедиция. Никои не споменаваше името му. Считаше се за проклетие. Винаги се използваше някакъв синоним от „Летящия холандец“ до „Ковчега“. Истинското му име което компютрите безпристрастно изписваха бе арабско и звучеше доста странно и означаваше „оброк“. Факта, че екипажа изпълни вечния си оброк към Уран допълни мрачната картина. Клипера с огромно майсторство влезе в неговата орбита. Щом кораба е оцелял без повреда толкова години, означаваше, че орбитата му е безопасна и то проверено безопасна. Мъртвия екипаж мъдро е избрал тази орбита и е работил на нея три и половина земни години.

ПРИЗРАКЪТ

Корабът на загиналата експедиция не беше нещо особено отвън. Грамадата се въртеше леко около оста си на висока орбита. Трябваше да се отвори приемния люк за глисери. Проблема бе, че люкът можеше да се отвори само от вътре. На никой не му бе хрумнало, че вътре няма да има кой да отвори. За щастие конструкторите бяха предвидили малък люк за космонавти в скафандри, през който да се излиза в открития космос за дребни ремонти от малка бригада от двама човека, който можеше да се отваря и от вън. Бяха се приготвили да го отворят ръчно, но автоматиката задейства и люкът се отвори. Само по себе си това означаваше, че хранването работи. Като влязоха в шлюза видяха индикацията на резервното хранване. Това обясни всичко. Конструктора е бил гениален, но люкът за приемане на глисери не можеше да се отвори с разредените акумулатори, а и въобще нямаше такава възможност.

Решиха да разузнаят състоянието на кораба. Оказа се отлично. Само грозната картина на разложени тела в неестествени пози травматизираше двамата смелчаци. Лин искрено се радваше, че ще успее да почисти преди другите от екипажа да видат кораба.

Сега трябваше да бъде открита отровата. При прегледа на запасите намериха отровна ампула в системата за питейна вода. Лошото бе, че ампулата не бе отворена. Не след дълго намериха и отворената.

— Защо се е подсигурил двойно, Нол?

— Не знам, Лин. Дано не е тройно! Системата е проста. При изчерпване на част от водата в контейнера, смачкващите се стени строшават ампулата.

— Не е възможно. Нали водата се пренася замръзнала във вид на ледени блокове. Защо ледът не е строшил ампулите?

— Със специална форма са. Професионална работа!

— Това означава, че не някой луд е изтровил екипажа!

— Не разбира се! Поставени са на Земята още преди да замръзне водата в контейнера.

— Някой хич не е искал да се върнат — заключи Лин.

— Търговски интереси, саботаж? Ти правилно усети още при тръгването. Филтрите може би не реагират на някои видове отрови. Няма запис на аварията от тях. Сбъркали са само момента. Ако Отровата бе заработила не в орбита, а при полет кораба в автоматичен режим би отнесъл тайната много далеч, до изчерпване на горивото.

— Дали няма още нещо? Ще проверяваме всичко. Впрочем експедицията е приключила. Нещастниците са се връщали. Няма да ползваме нищо което не използвано. Няма да рискуваме. Екипажа по-добре да дойде като нас, през малкия шлюз по двойки. Нека върнат глисера на клипера хората от новата експедиция на Уран. Първо да пуснем работното захранване и ще промием системата на водозахранване. Филтрите ще подменим, имат резервни. Това е новият ни дом. Екипажа трябва да го види лъснат.

— Така е капитане. Нека кошмарът си остане само за нас. След толкова лутане не мога да повярвам, че се прибираме живи и здрави на Земята.

— Точно това не бива да ни заслепява. Трябва да върнем живи, затова да внимаваме много.

Включиха захранването. Прибраха целия екипаж. Сбогуваха се с отправящия слънчеви зайчета клипер и включиха главния двигател. Планетите бяха отминали предишното си положение и следващата спирка бе станция Тена, но до тогава имаше години полет вахта след вахта.

Лин смени името на кораба на „Феникс“ и безцеремонно уведоми Земята. След няколко часа в навигационния бюлетин компютрите се идентифицираха с новото име. Той зададе вектор на движение и скорост. Само след десет минути Той и Нол изтриха с шлайф старото име и завариха към корпуса буквите на новото, изрязани от метала на една вътрешна преграда на клипера, символично свързвайки двете фази на мисията.

ДОМ И ДЕТЕ

След пристигането си на Земята Лин не очакваше парадите и фанфарите с които посрещаха първите космонавти. Още докато беше в почивната станция започна да подозира, че от смазаните от космоса хора никой не се интересува. Замисли се за бъдещето си. Много време мисли. Какво бъдеще — да куцука из кварталните кръчми разказвайки бивали и небивали преживявания? Не му харесваше като перспектива. Тези санаториуми бяха началото на безпътицата. Трябваше да прави нещо. Тръгна по пътя по който тръгваха всички. Опита да намери работа пак в космоса. Официалните институции му отговоряха с вежлив отказ.

Веднъж го пресрещна стар познат — дебелото човече от висящите градини. Държа се нагло и гадно.

Опита се да смени професията. Дори като монтьор, но срещна стена от неприязън. Завист за огромните заплати в миналото и непреодолимото изискване за пет години стаж. По едно време дори мислеше да не казва, че през всичкото това време е бил в космоса, а в затвора.

Смени няколко почивни станции. Полагащите се почивки привършваха, а перспектива не се появяваше. Все се връщаше назад, при спомените. Често мислеше за Ели. Не го напускаше надеждата, колкото и умопомрачаващо да звучеше. Отнякъде му хрумна мисълта, че дори тя да е Там и той в скафандър ще е по-близо до нея. Закле се докато тя не се завърне да не сваля скафандъра който бе носил при старта на „Ловец“. Още повече, че на малка алуминиева лентичка около микрофона имаше записани два номера.

В такъв неугледен вид пристигна на една планинска почивна станция. На втория ден в стола дълго се вира в бледното лице, което му напомняше на Ада. Тя също го видя. Свърши обяда преди него и дойде на масата му.

— Здравей Лин. Не мислех, че си жив. Поне от десет години за теб не съм чула нищо. Приличам ли си?

— Почти не се се променила Ада.

— Глупости. Съсухрена съм. Защо беше всичко? Хайде да се разходим. Като гледам и ти си влачиш крака. Ще ми разкажеш.

— Тръгваме, нахраних се. Крака го премаза една бутилка кислород на „Летящия холандец“.

— Трябваше да се сетя. Друг не би припарил до гробницата.

— Нямах избор.

— А аз се изпържих при повреда на щитовете. Сварена съм. Едва ли ми остава повече от година — две.

— Ще оцелееш и повече.

— Не ми се разхожда повече. Много е тъжен разговора.

— Както искаш. Цял месец съм тук, после ... — Лин запъна. Нямахше после.

— Ще ти се обадя.

Обади се на втория ден. Пресилено бодра и изкуствено весела. Стараеше се да не го разстройва. Започваше разговора и внезапно сменяше темата. Не спомена за Ели, но като че ли тя витаеше между тях.

На следващия ден пак се срещнаха. Повече мълчаха. Макар, че се държеше по-естествено, недомлъвките започнаха да се превръщат в мъчителни паузи.

— Какво те мъчи Ада?

— Сварена съм с микровълнова радиация. Не съм жена! Душата ми е празна. Не знам какво да ти кажа...

— Докато си жива има надежда.

— Благодаря, успокой ме.

— А аз ... — той също млъкна.

— Ти има за какво да живееш!

— Ще преживея каквото ми остава.

— Има! Ели ти остави нещо.

— Пари ли ти трябват?

— Глупости. Не мога изхарчи и моята пенсия. Ели ти остави късче живот!

— Да!

— Поне това да имах.

Лин се вцепени. Тайната, тя я знаеше. За това ли бяха недомлъвките? Защо не! И тя е жена. Сигурно е намислила нещо.

— А ако го имаш, какво?

— Поне ще родя детето! — очите и светнаха. Първата искрица живот, откак се бяха видели.

Лин моментално разбра. Нямаше каква да се мисли.

— Ако това искаш, мога да изтегля зародишния сейф още утре. Наистина ли го искаш Ада.

— Да! Много мислих. Не крада вашата любов.

— Не. Това е добър вариант. Ели ... няма да се сърди.

— Наистина ли ще го направиш за мен?

— Не само за теб.

— Утре?

— Утре!

— Мислил ли си, че после ще останеш сам?

— Не. Не се знае, може да живееш още...

— Колко още?

— Все едно, няма да съм сам. Ще имам дъщеря!

— Дъщеря! Значи реши!

— Да! — Лин се почувства като че ли сега излиза от академията, преди първия полет, като ученик. Щастлив.

ЧАСТ 2

РАЗДЯЛАТА

Вълнуваща раздяла витаеше над тълпата. Възторг тресеше облицованата с оранжев антифонит зала, която бе символ на раздялата за всеки випуск от Звездния факултет. Много поколения бяха минали от тук и много снимки висяха по коридорите. Рядко който излезеше се връщаше някога.

Между високите колони се щуреше прилична на мравуняк тълпа. Събираше се и се пръскаше по законите на хаоса в пъстри групи. Говореха помежду си високо, смееха се неестествено, по младежки без помисъл за утрешния ден.

Настроението приповдигнато — като при всеки празник. Какво представляваше всъщност това? Заслужена епилог на положения труд или древна церемония при принасяне на жертва? Тези младежи бяха се обрекли на безкрайната пустош и звездния мрак още като деца. Знаеха ли какво значи космически студ и самота? Не! Знаеха го само тези които са го усетили. Да кажат можеха само малцина — другите оставаха Там — в безкрая. Само цветът на планетата бе достоен за тази жертва. Това е цената на възхода.

Звук на гонг възвести тържествения момент.

Тълпата стихна и тихо приближи ниския подиум.

Блесна жълта мълния и от вратичка малко в страни влезе едър човек облечен в стар скафандър без шлем. Този скафандър беше легендарен. Такива вече въобще не се произвеждаха, но стария Лин го носеше винаги. Трудно бе да се определи възрастта му, дълбоки бръчки посребрени слепоочия и празен поглед, другото беше устрем. Той беше единствения който се е върнал за последните стотина години. Хармонията на движенията му едва забележимо се нарушаваше от леко накуцване. Гледаше без никакъв пламък в очите — беше го загубил в простора на Космоса. Стар космически вълк. СТАРИЯ. Корифея на факултета преподаваше „оцеляване“ и от осем години той връчваше дипломите и назначенията на младите астронавти с надеждата, че и те ще се завърнат.

— Астронавти — обърна се към множеството с новият им чин още от първото стъпало на подиума — поздравявам Ви с успешното завършване! Ще бъда кратък. В последни времена техниката и образованието

Множеството бе вперило поглед към подиума и слушаше.

Йор също послуша малко и се отпусна в размишления.

— Странно място, тук нищо не е като другаде, стройна система — всички имена са трибуквени. Мъжките завършват на съгласна, женските на гласна. Само в разговор в знак на почит можеше да се дублира средната буква като на стария Лиин. Дори буквите в азбуката имаха други значения.

Този същия Лиин — ЛИН 27 СД — командор с девет звезди, силов кръг на пространството на гърдит, малко в ляво, преди много години напуснал същата тази зала с випуск 27. Променило се времето и от пространството се завърнал Лиин, Олд Лиин, или просто Стария.

Колко би дал Йор за тези девет звезди, побелелите слепоочия и белега на крака? — се питаше сам. — Това ще ме направи идеален като него. Нали виждам как го гледат някои от колежките.

Тези размисли прекъсна хармоничния гръб на Деа, който незнайно от къде се появи пред него. Меко казано Йор я харесваше отдавна, но не бе направил никакви опити да се запознае отблизо с нея. Когато беше в началните курсове, той често мислеше върху това как той я е погледнал или какво е казала тя във връзка с него. Сега се промени нещо и дори без да помисли сложи ръка върху хълбока и. Леко потрепване му подсказа че тя го усети, но той не се дръпна, тя също. Няколко секунди стояха като статуи и само лекото потрепване на пръстите му издаваше живот. Тя направи леко движение с глава и продължи да гледа право напред. За него бе ясно че тя го е видяла почти целия. Сега се смути. Той не бе предполагал, че именно там ще си сложи ръката и че тя няма да се отмести в страни. За момент ръката му се стори злополучна и скована, но топлото усещане на пръстите по тялото и го изгаряше. Тогава тя леко се отпусна назад и нежно се опря на гърдите му. Как бе чакал това за което се страхуваше и да мечтае...

Деа се изненада от себе си. Не харесваше разрушителите. Гонга я свари малко в страни от нейната група. Винаги са и харесвали повече изследователите, например Ман или Дик. Както винаги обаче пътят към тях бе барикадиран от няколко химички. Спряла на пътя не след

дълго почувства докосване: — Не е Ман, далеч е. Ами ако е той? Да не си е извадил ръката от кофа с топла вода. Значи понякога могат да бъдат и нежни момчетата — почувства леко свиване в корема, стана и леко и започна да се изкачва към гърдите. Не беше сигурна, че не и треперят краката. Топлината на ръката му не приличаше на нищо познато, вливаше се в тялото и, превземаше я и това и бе приятно. — Това си ТИ, сигурна съм. Ще погледна! ТИ?!

Йор!!! — продължаваше да мисли — Йор. Как можах да стоя толкова време. Е, харесваш ме, но това е много. Можеше да си поинтересен. Колко си топъл. Не съм ти дала повод. Не блестиш като Ман и Дик, винаги си бил толкова внимателен, дори смешен. Не съм от стъкло, няма да се счупя ако ме докоснеш. Може, но малко. Да не си помислиш нещо. Само малко, още малко. Не ме гъдел от пръстите ти. Никой няма да види в тая тълпа. Не са само те. Не знаех, че си толкова дискретен и приятен. Приятно ми е, може още малко.

Лекото свиване в корема и разливащата се топлина на ръката му преминаха в нежна тръпка. Деа затвори очи от удоволствие и се отпусна леко назад така, че раменете и да опрат в гърдите му.

Множеството се раздвижи. Значи речта бе свършила.

Младите си остават млади. Тълпата се изтичаше навън, а Деа и Йор без да разберат какво става се намериха на два различни края на голямата базалтова площадка. Музиката рязко се засили. Започваше празненството под оранжевите лъчи на залязващото слънце и базалтът също изглеждаше оранжев.

С този бал свършваше детството и настъпващата вечер, символ на мрака в който отиваха да проправят пътя на човечеството напред и нагоре. Те не мислеха за това.

Всички дълго играха, говореха и танцуваха, но очите на Йор бяха все в Деа. Цялата красота на вселената се бе възплатила в едно — Деа. Нещата тръгнаха така неочаквано и толкова добре както дори и не беше мечтал той в дългите нощи в своята стаичка мъничка като каюта на звездолет — за адаптация.

Говореха за нещо когато тя го хвана за ръката и се понесоха да танцуват. Йор не беше танцьор от класа, а тя плуваше около него. Танцът свърши. Ръцете му обгалиха целия и гръб, но Деа явно не бе го очаквала и се отдръпна малко по-рязко, той се опита да я задържи, от това движение тя загуби равновесие и трябваше да го прегърне за да не

падне. Йор оцени това като жест на нежност, но беше отпуснат и сега можеше да паднат и двамата. Притискайки я към себе си овладя положението и осъзна конфузната ситуация. Изчерви се за миг и отвори уста да се извини, но срещна разбиращия и поглед. Тя също не бързаше да го пуска защото от тази прегръдка почти и бе изкарал въздуха. Този незначителен инцидент изигра изключително полезна роля — тя прие неговите докосвания като естествени, свикна за един миг. Мислеше да я покани да отпочинат в неговата каюта, но не отдума — тя го покани в нейната. Намери някакъв предлог, да вземе малко музика на път за горните — женските етажи. В асансьора я целуна за пръв път. Тръгнаха двамата по зеления коридор и влязоха за миг да вземат записите ...

После не се наложи да се качват в нейната каюта — заедно им беше добре независимо от мястото.

Йор никога не се бе стремил да запомни имената на спомагателните цветове и сега съжаляваше, че не може да определи цвета на косите и ...

... А тя като че ли само него гледаше и очите му бяха основната форма на материята.

На другия ден Йор отиде в кабинета на Стария който приличаше повече на команден мостик на звездолет и получи пакета с документи и задачи за практиката си в Космоса. Веднага отиде в каютата на Деа, но нея я нямаше и от нейния компютър се свърза с база данни космография. Назначението беше за база Тена. Компютъра даваше данните, а горкия Йор за малко не полудя от радост.

Външния пръстен!!!

Десетата голяма космическа станция имаше дълго име, завършващо с нейния номер, но и я наричаха Тена.

Тена бе във първа мрежа на външния пръстен, а там работеха само командори. Излетя като торпила и на входа на корпуса за малко не събори самия Лиин.

— Чаках те командор Йор — с широка усмивка му каза Стария — Командор!

— Откъде знаехте че ще дойда?

— И аз направих така. Забравих да ти дам това колега — В шепата на Лиин лестеше така мечтаната звездичка. Чак сега Йор разбра какво значеше „Чаках те командор“ — не астронавт, а командор.

Сърцето му биеше до пръсване, ръцете му трепереха, изчерви се и прие звездата без да благодари.

— Не се надявах, не ми достигаха четири стотни за да карам стажа си като командор — заоправдава се той. Знаеше, че който има успех над девет получава назначение като командор — като Деа, а останалите имат половин година стаж във вътрешния пръстен, като астронавти и тогава стават командори.

— От радост не си прочел документите. Нищо, на мен не ми достигаха седем стотни и точно така ме назначиха във външния пръстен, поради недостиг на хора. Не стотните са важни ... от вътрешния пръстен трудно се излиза. Външния ... външния...

Стария пхна в ръката му малък плик и се отдалечи.

Йор разтвори шепата си, разгъна плика и видя малка карта с цифри, после внимателно нагласи звездата. Сега му се струваше, че е пораснал с половин метър.

Пхна картата в първия срещнат компютърен терминал. Пак информация за станция Тена. Това бе изходна точка и опорна база на външния пръстен. Едновременно с това влизаше и във вътрешния пръстен. Значи на Тена щеше да има и астронавти от вътрешния. Изпъна се още повече — ще има и обикновени астронавти и командори като мен. Задоволството му нямаше граници. Прегледа личния състав щеше да припадне, Боже, не е за вярване — в списъка беше името на командор от вътрешния пръстен ДЕА 73 АФ. Какво назначение, не стаж, а назначение. Деа в далекосъобщителната служба на вътрешния пръстен, а той в противометеоритна защита на планетата. За миг имаше надежда че ще бъдат заедно. Прекалено оптимистично. По нататък не беше толкова радостно. На практика Деа щеше да обикаля с малък кораб телекомуникационните спътници за профилактика и ремонт два пъти в една земна година по пет месеца с по един месец почивка на базата, а той ще кръжи над и под плоскостта на планетите на хелиоцентрична орбита с метеорен разрушител десет месеца с два месеца почивка в една земна година. Само дано месеците на почивка съвпадат. Иначе оставаха само отпуските на Земята — половин година на три години служба — ако са живи и здрави.

До старта се срещнаха с Деа само няколко пъти, за един месец ходиха при родителите си, но това бе достатъчно да се влюбят.

Всяка радост е кратка. Огнените зарева на дюзите посипаха с огън и жупел тяхната любов, разделяйки ги във времето и пространството. Той излетя директно с новия разрушител, а тя със сервизната станция на далекосъобщенията през лунната магистрала на вътрешния пръстен.

Добрия стар Лиин изпрати с поглед огнените стрели на ракетите и с тях своите питомци. И една година от своя живот. Изпрати и част от знанията които натрупа в студената пустош, да им помага да оцелеят. После потъна в спомени — така преди много години той и нежната Ели стартираха за да не се видят никога повече, защото тя остана Там завинаги, както и почти всички останали от випуска. Там, Там... Там. Беше си обещал да не сваля стария скафандър докато в сърцето му има надежда.

Телефонен звън в джоба на скафандъра го сепна.

— Научи ли детенцето ми? Поиграй, татко си идва.

ИЗНЕНАДАТА

Още в земна орбита на борда на метеоритния разрушител „Одисей“ Йор получи всички неприятни задължения. Лично капитана командор Тор му заяви, че си е забравил устава на земята и ако не му харесва, не е късно да слезе още сега. Космосът не е училище. Първо трябваше да свикне да не сваля скафандъра и да го държи винаги в положение „автоматична херметизация“, второ — личното оръжие да е винаги на десния ръкав. Напълниха му главата със страхотии и аварии причинени от метеорити, плъхове, хлебарки, изроди и полудели.

След като „Одисей“ престижно разчисти разни орбитиращи степени от ракети и всякакъв боклук застрашаващ трафика започна да се отдалечава първо на високоелептична орбита, после започна да се изкачва над плоскостта на планетите. На Тена щяха да отидат след първата вахта. Разрушителят „Кали“ бе получил тежка повреда при взривяване на някакъв незначителен астероид, трябваше да заемат неговото място. Екипажът беше бесен. Това значеше хаос в отпуските за следващите две години.

Астероида Ерос се връщаше по нормална орбита и щеше да премине близо по орбитата на земята, трябваше да го отклонят без повече взривове, които на „Кали“ бяха коствали три живота и дълъг ремонт. Самият астероид Ерос според справочниците представлява ще тяло с размер 24 километра и веднъж на 37 години се приближаваше към Слънцето достигайки орбитата на Земята, приближавайки самата планета на 20 милиона километра.

След два месеца, зад орбитата на Марс приближаваха Ерос почти успоредно на нейния курс обратно към земята, когато на разстояние почти колкото Земя — Луна скенера зави ритмично и после спря. Капитан Тор събра екипажа и каза:

— Скенера е засякъл от Ерос излъчване в метровия диапазон! Не е от автоматична сонда. Неравномерно и с различна продължителност. Непрекъснатата вахта по двама на смяна. Всички оръжия в пълна готовност. Предните щитове включени. Майсторе, подготви глисера и спасителните капсули за всеки случай. Има нещо нередно! Ерос

трябваше да мине малко по-далеч от земята. Малкия — ставаше дума за Йор — в помощ на всички вахти.

Екипажа се разотиде тихо. На мостика остана един стар космонавт — Дел, леко напълнял и отпуснат, останал още от времето когато нямаше вътрешна и външна служба. Закачи се за едно кресло отпусна се и задряма. Висейки непривързан Майстора играеше шах с един от компютрите отзад. Йор също се закачи и загледа през илюминатора към Ерос. Гледаше с невиждащи очи към звездите и споменът за Деа изпълни постепенно космосът пред него.

След няколко смени когато бяха вече по-близо сигналът отново се появи. Пак на мостика бяха двамата, а отзад Майстора ровеше в паметта на компютрите. Записаха предаването и пак се отпуснаха. Не след дълго Дел подскочи така, че изпъна всички колани и с изцъклени очи изрева:

— Телеграфия ... това ...там ...те са хора. Телеграфия. Тор, Тор ела веднага. Тор.

— Метеорит ли ви удари? Чувам те и без вътрешна връзка Какво става Дел?

— Те ...телеграфират. Тор, Тор гледай записа! Това е телеграф. Едно време са го ползвали.

— Старче, никой не е ползвал телеграф в космоса от сто години насам.

— Повярвай Тор. Виж късо, късо, късо, дълго и пак. Тор слушай стария. Погледни шефе.

— Глупости, някоя сонда е изкукала и сега пици като настъпана, но ще проверим, няма да гръмнем Ерос, имаме време.

— Майсторе, Майсторе — не се предаваше Дел — накарай компютъра да преведе това съобщение. Сигурно в паметта му има кода на телеграфа. Това май го учихме едно време. Трябва да го има в паметта, Майсторе.

Чак сега Йор се обади:

— Аз зная малко телеграф.

— Откъде бе!!! — целия екипаж гледаше него.

— От дядо. Той беше много стар и постоянно майстореше нещо. Опитва се да ме учи по малко.

— Нямаме приемник за телеграфия. Никой не ползва такова нещо от много години. Приемния център е пригоден само за

телефонни и пакетни връзки. Ако от сигнал-генератор се подаде носеща честота в последния смесител може да се получи нещо.

— Действай! — Твърдо отсече Тор.

— Забранено е капитане, забранено е да отваряме комуникационния център и скенера, ако няма повреда.

— Действай — още по-твърдо изръмжа Тор — забравих си устава на земята преди много години. Действай!

Нямаше друго предаване, но Майстора успя да озвучи записа и след много повторения Йор най-после успя да запише. Оказа се че скенера автоматично е записал и първото съобщение, но то бе неясно, а второто бе пълно. Като предаваше съобщението на командира Йор почувства, че е приет и признат от екипажа.

Събраха екипажа. На големия дисплей бе изписано:

„Ж Ж Ж = С О С С О С С О С = Л О В Е Ц Л О В Е Ц Л О В Е Ц
= Е Р О С Е Р О С Е Р О С = С О С С О С С О С“

Целия екипаж бе на мостика. Тор и Дел висяха в центъра, а стария Дел разказваше историята на звездолета „Ловец“ как изследвал покрайнините на слънчевата система, изчезнал преди двацет или тридесет години. На неговия курс радарите не открили нищо. Това била честа трагедия по онези времена и освен стария Лин никой повече не говорел за него. Лин го знаеха всички.

Командир Тор уведоми земята незабавно. След доста време центъра отговори кратко „съобщението прието“.

„Одисей“ бавно приближаваше Ерос и на различни честоти се опитваха да се свържат, но ефектът нямаше. От време на време чуваха същото съобщение и всеки път различно. Явно имаше жив човек, не беше запис или програма.

— Частно съобщение до командира от стария Лин. — обяви по канала за вътрешна връзка дежурния на мостика.

— Я виж ти! Колко ли му струва? — изкоментира някой.

— Дава честотите на приемане и предаване на спасителните капсули и глисери от онова време. Също и на предавателите в скафандрите за близка връзка. Тогава са работили на разнесени честоти. Майсторе, ало, ела се оправи — продължи дежурния диспечер от противометеоритната защита.

Не след дълго разтреперан, разплакан глас повтаряше от високоговорителите:

— „Одисей“ ... „Одисей“ ... — честотата на глисерите отговори. Възторга беше неописуем.

Трябваше много време да мине преди метеоритния разрушител „Одисей“ да предаде официално съобщение до центъра:

"От катастрофиралия преди 37 години зад орбитата на Плутон звездолет „Ловец“ глисер с 8 оцелели е успял да се добере и да се закачи за астероида Ерос, излизащ от Слънчевата система. Сега при завръщането на астероида към Слънцето в глисера има 6 оцелели космонавти. Останалите от „Ловец“ са загинали. Имената и кодовете на оцелелите са:

1.

2.

.....

Телефона на Лин изписука в джоба на скафандъра. Той беше в треска и нито спеше, нито ядеше. За „Ловец“ дори той не можеше да научи нищо освен официалните съобщения.

— Татко, татко, търсят те от Коспол — младо девойче говореше задъхано в слушалката — много са страшни.

— Няма нищо, малката ми, ще видя какво има — отговори колкото може по спокойно той — идвам веднага.

На вратата се сблъска с двама левенти от космическата полиция.

— Командор Лин?

— Да.

— Имате проблеми командор! — преди да разбере какво става закопчаха на дясната му ръка масивна гривна. — Вие сте под контрол! Извинявайте! Вършим си работата. Преди време сте изтеглили секретен сейф на друго лице с кодов номер.

— Да! Какво нередно има? — Лин трепереше, чувстваше. Надеждата го заливаше, обладаваше и изгаряше.

— Вие сте знаели номера, командор, имате право, но става въпрос за пари, за много, много пари.

— Какво става всъщност?

— Вие сте изтеглили чужди сметки, застраховки, заплати и един зародишен сейф принадлежащи на друго лице. Трябва да ги възстановите.

Лен беше див от радост.

— Не мога! — цялата му същност сияеше. — Няма да ги възстановя! Вече не е възможно!

Всичко му стана ясно. Най щастливия човек в галактиката беше той. Най.

— Как така? Вие сте уважаван човек командор Лин ... Девет звезди ...! Обществено положение ...!?

Телефона в скафандъра на Лин отново звънна.

— Татко, какво става татко? Сега пък двама от банката?

— Няма нищо миличко, сега идвам, няма да повярваш, мама, мама се връща, Ели, твоята майка ще си сваля скафандъра, малката ми, ще го сваля!

— Татко, нали винаги си ми казвал, че тя останала там...

— Да миличко, но сега май се връща ... — по изстрадалото му лице рукнаха сълзи. Самия Лен, легендата, плачеше и се тресеше пред смаяните полицаи. Накрая и те разбраха защо не може да възстанови чуждия сейф изтеглен от него. Изчезнаха сконфузено и безмълвно.

— От Земята, разрушител „Одисей“ препредава частен разговор за астероид Ерос и глисер „Ловец“. Звезден командор Ели, с Вас ще говори дъщеря Ви.

— Аз нямам дъщеря! — колебливо отговори измъчен женски глас от високоговорителя — на колко е години?

— Тринадесет — обади се Йор зад дежурния.

— Лин...!!! — възкликна отново високоговорителя.

Капитан Тор изключи високоговорителя, прехвърли разговора.

— Разговора е частен. Момчета интересното свърши, остава работата. — после се извърна към илюминатора за да скрие сълзите си от екипажа.

Йор погледна към микрофона на скафандъра си. В него беше скрил малка алуминиева лентичка с номера на сейфа на Деа. Тя му го даде на раздяла, ако оцелее ... Стария Лин им беше разказвал за дъщеря си. Стана му страшно и потрепери. Зад илюминатора нямаше нищо, а притискаше малката частица живот от всякъде. Космосът е добър само веднъж на сто години.

СТАНЦИЯТА

Земята не можеше да приеме оцелелите от „Ловец“ след повече от двадесет години прекарани в безтегловност. Нейната гравитация щеше да ги убие. Дори Луната не можеше. Дори орбиталните станции. Няма за Тях обратен път. Космосът не ги пускаше. Решено бе да ги настанят в единственото по-голямо заселище в открития космос с изкуствена гравитация. Станция Тена. В неподвижната част на станцията нямаше гравитация. Хората щяха да могат да идват при тях, но те нямаше да могат да ходят при хората. Щяха само да бъдат близо до тях.

За командор Лин не бе трудно да си уреди назначение на станция Тена. За дъщеря му нещата не стояха така. Пасажерските пътувания бяха разоряващи. Единственото което с целия си авторитет издейства бе тримесечен престой за сметка на спасителната служба.

Оцелелите от „Ловец“ донесоха ценна информация за далечния космос. При отдалечаването на астероида Ерос и обратното му завръщане бяха изминали много път. Никой не бе ходил толкова далеч от Земята. Огромната воля за живот и вярата в оцеляването им е давала сили за системното изследване на далечния космос. Между множеството интересни данни имаше и записи на телеметрични сигнали от астероидния облак извън слънчевата система. Явно не бяха от земен произход, но възможностите на оцелелия глизер, предназначен за близки пътувания около кораба — майка, почти без гориво, са много малки за да ги изследва сериозно.

Управлението на космическия флот отдавна се бе простило с идеалистите и изследователите. Интересуваше се предимно от суровини и минерали, кой ги иска и колко плаща. Научните изследвания на далечния космос не бяха изоставени, но и не бяха субсидирани. Вътрешните планети и тяхното завоюване отдавна бяха на мода и носеха добри доходи. Външния пръстен започваше зад орбитата на Марс от астероидния пояс и имаше на разположение петдесетина станции. Един звездолет тръгна преди петнадесет години за най-близката звездна система и готвеха още шест, но не препираха.

Нещо стана! Набързо сформираха военен отдел? Говореше се, че разработват оръжия. Преквалифицираха части от резервните екипажи с бързи темпове.

На Тена преобразуваха оцелелия глисер от звездолета „Ловец“ за нуждите на противометеоритната защита на станцията. От време на време парчета лед и метеори трошаха досадно слънчевите батерии на енергийния блок. До сега нямаше сериозно попадение, но явно и този момент не беше далеч. Тази тежка и неприятна работа бе възложена на Йор и един космонавт — от вътрешния пръстен. Йор го блазнеше втората звезда и званието капитан на кораб, по-високото заплащане и перспективата да стане поне втори капитан на по-голям кораб след време. При една случайна среща със Стария Лин един поглед бе достатъчен да разбере, че и той одобряваше това. Прие. Поне при всяко завръщане на Деа щеше да я засича поне за малко.

При полета Н69 на антиметеоритния глисер „Ловец“ всичко започна спокойно. Гръмнаха два камъка, висяха, слухтяха и дебнеха. Йор стоически изпълняваше присърце тази служба. Знаеше, че всеки труд се отплаща в последствие. Космонавта от вътрешния пръстен, скарал се със своя капитан не беше лош човек, въпреки, че от любов към всеки спор издребняваше до безкрай. Йор също бе приказлив, така че говореха и уточняваха всевъзможни спорове с известно удоволствие и генерален съдия — паметта на компютъра. През този период на самообучение в спорове научи колкото в пет звездни факултета. Сега спореше и свободно цитираше по памет таблици и цифри от история до химия и от астронавигация до психология.

Веднъж, вече на връщане към Тена, когато космонавта спеше в креслото на мостика, а Йор играеше шах с компютъра, изведнъж по приоритетен сигнал за тревога, шахматните фигури изчезнаха и със звуков сигнал се появи образа на станция Тена и траектория на метеорит преминаващ през нея. Твърде късно откриха малкия леден къс радарите. „Ловец“ бе с нос към Тена, отзад нямаше нито оръдия нито лазери. Време за обръщане нямаше. Всичко 118 секунди. Ако се доускореше глисера по пътя на метеорита можеха да се спечелят още 6 или 7 секунди.

Йор включи двигателите на пълна мощност така, че пътят на буцата лед да премине през пламъците на соплата. — Поне Деа не е на Тена — Тази мисъл за миг мина през съзнанието му. Срещна очите на

пробудилият се космонавт, неразбиращ какво става. Натисна напред лоста за управление и подложи носът на глисера на траекторията на метеорита, без да изключва работещите с пълна мощност двигатели и да се ускорява към Тена. Планът бе прост. Метеорита щеше да застигне глисера и да рекошира от носа на кораба при значително по-малка скорост. При това и глисера и метеорита щяха да се отклонят от траекторията си. Че това е чисто самоубийство не помисли, но знаеше, на Тена ходеха без скафандри и едно разхерметизиране означава смъртта на хиляди хора. Космонавта осъзна сериозността на положението и херметизира скафандъра си. Това бе последното Йор видя. Дори не усети болка.

От страхотния удар „Ловец“ се прегъна сякъш бе от хартия и започна да се мята безразборно в пространството. Ледената буца се отклони и след 4 минути профуча на няколко километра от Тена и изчезна в космоса. След още няколко минути няколко парчети от носа на глисера и буци лед надупчиха слънчевите батерии на Тена.

От удара двете кресла с гръб пометоха няколко съоръжения на мостика, разкривиха вратите на панелите на задната стена и се оплетоха в разкъсаните кабели. Въздуха със рев излезе през пукнатините на глисера и шлемното стъкло на скафандъра на Йор се затвори автоматично херметизирайки скафандъра. Космонавта нямаше късмет, една изкривена от удара шина се заби в иначе жилавата материя и с една тънка струйка въздух отнесе живота от него. Йор не чувстваше нищо, но още дишаше. Добре че останали без хранване и управление двигателите замлъкнаха.

На Тена никой не си правеше илюзии, че може някой да е оцелял на противометеоритния глисер след този саможертвен акт. Нямаше телеметрични сигнали от него, в конторолната зала отчетоха спирането на сърдечния ритъм и на двамата. Имаше само една крехка надежда, че това се дължи именно на липсата на телеметрична информация. От "Ловец не бе изстреляна спасителна капсула. Въпреки всичко Глисер „Тена-7“ се отправи на спасителна мисия.

Тази вест застигна Деа на курс към САТ-43. Тя замръзна. През нея преминаха мрачните думи на капитан Кид:

— Още два портрета в галерията на космодром Тена! Горките деца!

Деа се обърна към слънцето зад илюминатора и затвори очи. През клепачите слънчевата светлина прозираше в призрачен оранжев кръг. Подсъзнателно започна да се моли. Толкова силно не искаше да повярва че Йор вече е Там — за астронавтите Там означаваше безвъзвратна далечина, казано просто смърт. Ако някой не мажеше да бъде спасен, макар и жив вече беше Там, в безвъзвратния безкрай — оранжевия кръг се разшири и през зениците и нахлу невидима сила, тръпка разтресе гърба и и се издигна към гърдитетопла и жива, после угасна. Тя се обърна рязко и извика срещу капитан Кид:

— Йор е жив. Знам, че е жив — после се отпусна тихо и остави сълзите да текат по безчувственото лице.

— Дано Деа, дано — с надежда, тихо като ехо отговори Кид. Останалите от екипажа мрачно гледаха в страни.

След 3 часа глисер „Тена-7“ приближавайки към разнебитения глисер „Ловец“ долови телеметрията от скафандъра на Йор. Връзка нямаше, но това бе първата добра новина. Йор бе жив, в безсъзнание и със слаби разреден пулс, вероятно потрошен, но жив. Проблемът бе да се спре лудото мятане на разбития глисер и да се измъкне от там. Един доброволец се понесе с два двигателя и на четвъртия опит успя да се закрепил в центъра на въртене на глисера така, че да не излети от центробежната сила. После включи единия двигател и започна да успокоява мятането на глисера, пропукал разпран и изтърбушен, но дал живот на много хора.

Когато Йор дойде в съзнание на Тена, болката помрачаваше разума му. Болеше го всичко, но разбра, че е останал жив. След няколко дни не можа да се усмихне от болка дори когато прочетоха заповедта за удостоверяването му с трета звезда. Чакаше единствено Деа. Едновременно не искаше да го види как страда и искаше да е до него.

Прехвърли двете си неизползвани отпуски на нея. Той имаше достатъчно болнични. Това значеше почти половин година заедно. Жалко че не можеше в това състояние да понесе кацане на Земята. Само една отпускат от години бяха карали двамата на Земята. До Луната обаче можеха да отидат, дори още по-ниско на ниска орбита, на една ръка от дома. Деа щеше да слезе за три седмици у Дома и после обратно. Отпускът в космоса също е отпускат.

В края на отпуската, накуцвайки Йор ходеше почти добре. Всяко нещо се плаща. Деа отново излетя за 4 месеца. Той отиде в кабинета на

стария Лин на вътрешно ниво с изкуствена гравитация 0,5 g, видя как влиза при него Ели, оцеляла от звездолета „Ловец“ и реши да изчака. Макар адаптацията към гравитация да ставаше бавно те вече можеха да се отправят на някоя от станциите на Луната. Ели живееше вече при постоянна гравитация 0,3, често натоварваше до 0,5 при Лин. Подпря се на илюминатора който гледаше към слънцето. Въртенето на звездния пейзаж вече не му се струваше толкова бързо. Човек свиква с всичко. Ясно му беше, че вече не може да бъде на действаща служба поне година две. Ужасяваше го мисълта, че ще го върнат на Земята, а Деа ще остане тук. Бяха посъбрали пари, но от договорите им оставаха още доста години. Ако оцелееха през тези години.

Лин и Ели излязоха. След Завръщането на Ели от космическия пустош в очите на стария не бе останала и следа, сега те бяха топли и пълни. Тя пое към ниво 0,3 а Лин тръгна към него. Това прекъсна мислите му. Стария изглеждаше весел и доволен.

— Противометеоритна защита! Радвам се за теб капитане!

— Здравейте командор Лиин.

— Имаш късмет момче. Как ти дойде на ум да ускоряваш по неговата траектория? Това ти спаси живота и на много други разбира се. Съжалявам за твоя другар.

— Нямах избор.

— Може би измислих нещо за теб.

— Оставам? — надеждата светна в очите му.

— Не, издигаш се — пошегува се Лин.

— В поддръжката на станцията ли?

— Не, не. Издигаш се — Лин започваше да сияе. Винаги беше когато се радваше искрено. — Как ти звучи „диспечер противометеоритна защита“!

— Тук има само един глисер и няма диспечер? Едва ли ще ме пуснат отново навън в това състояние.

— На планетарната защита юнак!

— На Луната?

— Да! Ако гониш още звезди, запиши още една. Ако продължаваш така в кариерата скоро ще ме стигнеш или ще останеш Там много далеч от Земята. Смелите не живеят дълго, но ти си късметлия. И аз мисля да се преместя на Луната. Не е толкова лошо. На една ръка от къщи.

Честно казано Йор не очакваше такава чест. Диспечерите бяха една легенда. Знаеха всичко отвсякъде и за всички. За никого не бе тайна, че те управляваха реално всичко, а всички висши инстанции одобряваха. Бяха достойни и уважавани личности. Никога не би посмял да сложи своето име сред тях сам. Сега вече друго, беше оценен дълголетния му труд всички негови качества. На такъв пост не се слагат случайни хора. Не е привлекателен за любимци на ръководството, каквито имаше на сладките службички, поради огромната отговорност. Само от такова място можеше да се усети мощта на планетата и пулса на Космоса. В процеса на работа щеше да вижда всичко от и към планетата.

ЛУНАТА

Приемайки новото назначение Йор не отпътува като пасажер в някой от редовните рейсове. Решиха да закара една празна цистерна в икономичен режим до земна орбита. Да свърши работата попътно, защото както винаги ръководствата на външния и вътрешния пръстен трудно се разбираха, а той им бе под ръка.

Цистерната „Бекас“ е висеше близо до Тена втори месец. Докато приближи до нея Йор не бе предполагал колко внушителна изглежда отблзо. Изпълни се с гордост, че ще е командир на този огромен кораб чак до Земята. Екипажът обаче беше малък — той и един навигатор. Полагаше се и бординженер, но щяха да са само двамата. След два дни един глисер докара и навигатора. Йор видя пламъчета в очите на пилотите на глисера които прозираха през стъклата на шлемовете като му пожелаваха: — Приятен път!

Толкова се бе възгордял от огромната машина, че забрави да провери кой ще му е спътник. Видя на монитора приближаващ до входния шлюз скафандър с женско име изписано на гърдите. Отвори шлюза и на другия монитор прочете името на своята спътничка. Еми! Беше чувал за нея. Идваше от базите на Сатурн. Затвори шлюза и тръгна да я посрещне. Доста бе чувал за нея! Не я познаваше, той бе вече в космоса когато тя е постъпила в звездния факултет.

За своя изненада я видя в цялата и хубост, стройна и млада, без скафандър пред втората врата на шлюза. Плуваше в безтегловността като русалка.

— Добре дошла на борда Еми.

— Здравей Джордан, виждала съм твои снимки. Аз съм Емилия.

— ЕМИ 81 СФ, старт след 7 часа и със скафандър в положение автоматична херметизация. Това веднъж ми спаси живота. Надявам се да нямаме проблеми. Полетът е рутинен.

— Зная, зная, чухме за подвига ти в противометеоритната защита. Винаги съм искала да се запозная с истински герой като тебе. Възхищавам ти се. Винаги ли ще бъдем със скафандри или само при старта? Така се диша толкова приятно?

— Винаги! — отсече Йор. В погледа му се четеше разочарование от дисциплината на новите випуски. Щеше да има проблеми.

За разлика от него Деа не забрави да провери кой ще му е спътник. За Еми бе чувала повече от него. Използвайки служебния информационен канал по време на дежурство прочете данните на монитора и процеди през зъби:

— Кучка! Добре, че имат само 86 дни. Тая е способна на всичко. Как се вреди точно при него? — сигурна беше, че той, милия, нямаше в тая самота да устои повече от три дни, далеч от нея.

Откровенно казано Деа го подцени. Докато тя се връщаше към Тена изпод планетарната плоскост, те се отдалечаваха към Земята. Съдба! Йор устоя на порива на младостта 11 дни. Това което последва не бе любов, а близост. Една малка компенсация за пропуснатата младост, може би.

Управлението на диспечерските служби бе разположено в красив кратер на обратната страна на Луната, естествено защитено от метеорити от високите стръмни склонове. В средата на кратера имаше малък космодрум с шест кораба в стартово положение, а още по нататък лежаха две смачкани туловища на стари кораби. Атмосферата бе постоянно напрегната, това се усети още с първите му контакти с бъдещите колеги. Още докато се обучаваше за новата длъжност, започна да осъзнава цялата сложност на трафика и бе искрено благодарен на съдбата, че не му предстоеше работа в планетарния, орбиталния или лунния сектор където напрежението прерастваше в серии прединфарктни ситуации. Тяхното управление бе от другата страна на спътника и Земята не залязваше никога в Лунното небе. От дисперната на „външния пръстен, противометеоритна защита и далечни експедиции“ Земята не се виждаше. Веднъж месечно изгряваше огнената лавина на Слънцето, а през останалото време звездите стояха непоклатими и ярки.

Докато траеше обучението Йор започна да разбира, че спартанския дух по станциите на външния пръстен тук дори не е и спомен от миналото. Животът около него кипеше и той почувсва полъха на земните нрави. Толкова ли бе загубил от младостта си, че това му се струваше странно. Въпреки, че не бе на най-оживеното място на Луната, извън работно време животът го впримчваше с хиляди пипала. Имаше чувство, че тук повече могат да се харчат пари

отколкото да се печелят. Жените и развлеченията бяха толкова преампливи и достъпни. Дори на Земята не беше така, преди да отлети.

След като издържа изпитите и започна редовна работа незабелязано и изцяло го обзе желанието да живее с Деа. Другите жени не можеха да запълнят нейното място. Говореха все по рядко и тя винаги изключваше видеовръзката, само се чуваха без да се виждат. Той не питаше защо. Ако разбере и за Моника, Стела или ... Тогава щеше не само да прекъсне връзката, но и да му разкрие антените на шлема. Въпреки всичко не се чувстваше виновен. Веднъж и предложи да уреди работа за нея на Луната, тя отказа — имаше четири звезди и това бе понижение, но от следващия разговор включи отново видеовръзката. Добри места не се откриваха всеки ден. Не им вървеше. След година когато слязоха за отпуск на Земята заедно решиха тя да остане за две години тук. Правилника го разрешаваше за майчинство. После щеше да дослужи останалите 7 години. Можеше и да не ги дослужва. Йор печелеше достатъчно и можеше да слиза по две седмици на всеки три месеца. Тяхният общ дом щеше да бъде уютна вила на брега на Бенгалския залив. Без излишен разкош. Наложил се да изтеглят зародишния сейф след година за второто майчинство, така се случи. Той сам се учуди колко естествено стана всичко, а тя изглеждаше подмладена и пухкава като майка.

След двете години назначението на Деа не беше непреодолим проблем. Уважаваха Йор и той използва всички средства за да я назначат втори капитан в комуникационния център на служба далечни експедиции. Сега живееха заедно на Луната, а слизаха поотделно у дома при децата.

След време Деа се промени рязко. За един ден. Стана невъзможно да се общува с нея. Йор разбра. При ремонт на комуникационен спътник не могъл да се прибере навреме и останал без въздух човек с когото тя имаше два полета. Явно отношенията им са били повече от колегиални. Нормално. Йор никога не бе мислил, че ще приеме равнодушно такава вест. Дори съжаляваше, че другият вече е Там. Не я ревнуваше, а и съчувстваше. Всяка частица топлина е безкрайно ценна в студената пустош на космоса. Често започна да ходи в едно далечно заведение, извън диспечерския център, далеч, чак на съседния космодрум. Там се чувстваше по-добре. Събираше се със

всякакви астронавти, идващи от всякъде и получаваше информации незаписани в нито един бордови дневник. Не вървяха добре нещата в космоса. Много паплач плъпна да печели безскруполно. Това бяха само приказки, докато не видя как един астронавт приближи спокойно до стоящ на бара елегантен турист, и го застреля в гръб. Спокойно. После бавно огледа димящите кости и разстопените останки на алуминиевия стол, извади акумулятора от пистолета, показа го на останалите и спокойно излезе. Йор инстинктивно посегна към оръжието на ръкава на скафандъра, но една ръка го спря. Непознатия му рече:

— Този боклук тъпчеше жена му с наркотици и я продаваше, докато той летеше във външния пръстен. Разби му живота. Ако можеш помогни му да отлети преди да са го намерили отрепките.

Йор се върна потресен. Дея бе започнала да се оправя. Още на следващата смяна с диспечера на далечни експедиции уреди старт след 18 часа на нещастника и жена му към база край Нептун. Не съжаляваше. Коспол така властна на земята явно губеше контрол.

Смяна след смяна работата запълваше ежедневието. Рядко биваше спокойно. По време на една спокойна смяна радарите засякоха енергино отдаване на самия край на слънчевата система. Иначе казано нещо се бе взривило. Проблема бе, че нищо земно никога не е било изпращано в този сектор. Приеха го като интересно събитие. Учените дълго щяха да преглеждат записите. Един стажант на име Кол продължи да сканира сектора докато Йор направляваше разминаването на метеоритния разрушител „Одисей“ с два тежки контейнеровоза от търговската мрежа на вътрешния пръстен. Те щяха да минат под излитащия разрушител така, че струите от соплата можеха да ги засегнат. Разминаха се. Йор разреши отново включване на главните двигатели и се отпусна. До следващата възлова ситуация имаше почти четвърт час.

— Извинете диспечер, стажант Кол моли за 90 секунди трети служебен приоритет.

Новия му харесваше. Имаше чувство за ред.

— Слушам.

— Погледнете 8 монитор.

— Виждам. Дай траекториите на резервния холостенд. Благодаря. Докладвай.

— Първоначално радарите възприеха формированието като едно цяло. Масата бе нищожна за такива размери. Сканирах на лупа. Метеоритите летят в два правилни шестоъгълника и сега се формира трети.

— Мислиш ли, че са метеорити Кол.

— Не, диспечер.

— Сим, поеми трафика. Възел след 6 минути сектор 37Г21. Кол, провери на кой диспечер не му се спи. Не, докарай всички.

Йор се замисли. Ако това беше истина — стария свят рухна.

Отмести настрана предпазителя и натисна червения бутон.

Този бутон не бе натискан много години. Отдавна, от времето когато планетарен разрушител взриви кометно ядро и хиляди тежки късове достигнаха земната повърхност. Най-страшния бутон на огромния пулт. „ПЛАНЕТАРНА ЗАПЛАХА“.

На монитора се появи лицето на върховния звезден координатор на планетата:

— Какво има, диспечер?

— Звездни гости.

— Сонда, робот, кораб?

— Армада!

— Сигурен ли си?

— Имат четири месеца до лунна орбита.

— До организиране на щаб, виж с какво разполагаме. Имаш извънредни военни пълномощия. Кой знае за това? Затвори информационните канали. Веднага! Нито един излишен разговор, нито некодирано съобщение. Алармирай само външния пръстен. Кажете им истината. От орбитата на Марс насам никой не трябва да знае. Затвори диспечерското управление. Никой който влезе не бива да излиза, нито един телефонен разговор. Това е война. ТЕ идват.

— Да, координатор. Те идват.

ТЕ

Още с излизането им от пространствения скок, първият им кораб се взриви. Не им вървеше, но другите излязоха нормално.

Първото нещо което ги сепна бе, че радарни лъчи ги обследват внимателно. Очакваха недоразвита цивилизация. Така поне пишеше в инструкцията.

— Командир Боак, не са, не са гидони. Те използват по-съвършени методи. Кой са тези?

— Слава на Алтан, само това липсваше. Може би земляни? Местните! Много са напреднали. Онази грамада на Проксима, която не участваше в боя е тяхна. Нали за това скочихме тук, иначе ни оставаше двойката черни джуджета наблизно.

— Да унищожим ли радарите им?

— Не! Вече са ни разгледали доста добре, информацията ще престигне дори да ги унищожим. В нашето положение трябва да внимаваме. Дали гидоните не са им помогнали да напреднат толкова? Не, не биха посмели дори те, земяните са достигнали Проксима скоро. Когато на излизане от скока видях огненото кълбо на загиналите за Алтан от челния кораб си помислих, че гидоните пак ни чакат.

— Той бе повреден повече от критично и чудно как стигна и до тук.

Командир Боак включи общия канал за връзка:

— Слава на Алтан, звездни бойци, паметен скок за героите защитили звездите на Алтан! Подлостта на Гидон е бездънна като черните им души. Спечелиха подло едно сражение, проникнаха на наша звезда, но вие бяхте храбри и достойно се оттеглихме. Сега сме в звездната система на Слънцето. На третата планета има слабо развита цивилизация. Достойни войни на Алтан! Ще победим!

Командир Боак изключи връзката.

Какво приказваше. Разбираше цялото положение. За овладяване на безлюдна звездна система от Алтан тръгна цвета на звездния флот. Ако я бяха овладяли целия трафик на осем свята щеше да контролира Алтан. Всичко. А гидоните бяха там. Защо разузнаването не знаеше за

това? Генерал Гобан, загинал за Алтан в челния кораб защо заповяда атака? Флота не беше готов, а гидоните бяха! Сега бягаха, но не към Алтан, а към най-близката звезда до която можеха да се доберат за ремонт. Нямаше неповреден кораб. Доста въобще не скочиха в пространството. Разлетяха се на части. Изгоряха.

— Командир Боак, шест командири ви удостояват за вожд към звездите на Алтан. Следващите два секстагона ви се прекланят да ги водите за славата на Алтан.

— Приемам честта.

— Поздрави Адмирал Боак.

— За Алтан! — церемонията завърши. — Колко прескочиха?

— Тридесет и осем.

— Това е добре, четиридесет и девет тръгнахме. Състояние?

— Двадесет и един леко повредени, седем средно.

— Формирайте четири секстагона. Останалите, след нас. Трябва да бързаме. Гидоните може да ни преследват. Така или иначе ще дойдат. Дано докато си отстраняват повредите успеем да се махнем. Като знаят, че сме тук няма да тръгнат с пет кораба, което за земяните би било достатъчно. Обследвайте планетарното пространство.

— Късно е адмирал, спотаиха се. Зад четвъртата планета няма никакви комуникации. Няколко кораба бягат към вътрешни бази.

— Странно. Толкова бързо ли се организират? Пише че са войнствени, изобретателни и страхливи.

— Много са воювали адмирал, имат опит. Ние не сме воювали реално от 1354 възела. Експедицията до тук преди 288 възела е видяла повсеместни войни. Войната не е път, когато гидоните могат да се появят зад нас. Може и земяни да се появят отзад. Не знаем с какво разполагат.

— И те не знаят много за нас. Ние сме по-силните и ще ги принудим да ни помогнат. Ако завладеем Слънцето за Алтан ще се върнем горди. После ще изгоним гидоните от Проксима. Съвета на разума няма да ни изостави. Предай по пръстена съобщение за подлостта на гидоните.

— Вече предадохме, адмирал.

— Доал, предайте и съобщение до Земята. Те имат трафик и ни следят. Предайте „ОТ АЛТАН ИДВАМЕ С МИР“.

— Те са войни, няма да повярват. Ние не сме разузнавателен кораб, а флот и те го знаят.

— Печели време Доал, пазари се.

— „ОТ АЛТАН ИДВАМЕ С МИР“ — се изписа първо на френски, после на английски език на мониторите с перфектен правопис на комуникационната честота на външния пръстен.

Щабът не очакваше точно това. Явно доста знаеха за нас.

Трябваше да се отговори.

Най-добрите специалисти във военната и космическата област бяха събрани в щаба, плюс няколко старци на преклонна възраст, но с пълен разум — участвували в последните конфликти при реални военни действия. Тук бе и Стария Лин. Стоеше мрачно и премисляше какво може да ги спре при конфликт.

Отговориха почти веднага.

— „ЗЕМЯТА ВИ ПОСРЕЩА С МИР. ОСТАНЕТЕ НА ДАЛЕЧНА ОРБИТА. ДА ПРОДЪЛЖИ САМО ЕДИН КОРАБ. СЛЕДВАЙТЕ УКАЗАНИЯТА НА ДИСПЕЧЕРА. ДОБРЕ ДОШЛИ.“

Отговора пристигна и започна големия диалог.

— Всички кораби имат нужда от ремонт и попълване на запасите. Алтан е щедър към приятелите. Имаме нужда от

— Останете на далечна орбита! Да продължи само един кораб! Наши кораби ще ви доставят всичко необходимо.

— Флота на Алтан, ако използва вашите вътрешни бази ще окаже по-голяма щедрост за сметка на спестеното време и по-големите Ви мощности.

Флота на Алтан безцеремонно напредваше. Размяната на любезности стигна до там, че да се уговаря колко и какво да се достави и колко кораба от алтанския флот ще струва. Земята предлагаше почти всичко, а това което го нямаше разменяше за технологията за производството му. Сделката се оформяше за три кораба. Флота на Алтан напредваше и печелеше време, Земята също трескаво се готвеше за лошия вариант и печелеше време. Шестте звездолета бяха завършени и преоборудвани в звездни разрушители. Всичко летящо от вътрешните планети се преоборудва в бойно.

Най-голям успех постигна разузнаването. Компютрите на Алтанския флот нямаха защиты! Въпреки, че бяха на троичен код, а земните на двоичен успяха да изсмучат от тях огромна информация

преди алтаните да усетят. Видяха се принудени да изключат машините от междукорабната връзка. Само гадаеха колко информация им бе изтекла и колко бързо ще я разгадаят земяните.

Много неща научиха в щаба. Степента на повредите, битката с гидоните за Проксима, концепциите на въоръжението, задвижването, техниката за връзка с Пръстена на разума ... Позициите се променяха.

Щаба реши да пробва силата на Алтан.

Ядрото на алтанския флот подмина Нептун. Решиха с шест изоставени цистерни, управлявани дистанционно да атакуват два изостанали от флота кораба. Строиха празните цистерни в секстагон по алтански образец срещу двата кораба.

— Останете на външна орбита! За неподчинение на заповедта ще приложим сила!

Флота безцеремонно продължи.

Земната формация атакува моментално. Двата кораба избълваха цялата си мощ срещу цистерните. Ефект никакъв. Секстагона летеше към тях на таран, дори откри огън с това което бе оцеляло от скалъпеното въоръжение. Само адмирал Боад прозря плана на земяните. Преди да реагира, от близко разстояние двата кораба разстреляха и разпарчосаха секстагона, но отломките пометоха задния кораб който се изпари в огромно огнено кълбо.

— Глупаци — адмирала се задъхваше от злоба. При този обем и малка маса това бяха плашила. А демонстрираха всичките си оръжия. Трябваше леко да мръднат в страни и земния секстагон щеше да отпраши към безкрайния космос. Защо не се взривиха земните кораби? Защото нямаха грам гориво! ПРАЗНИ тенекии летящи по инерция. Представяше си самодоволните земяни как гледат „сражението“. Бяха го изиграли. Наистина бяха хитри войни. Осъзна, че нямат с какво да го спрат и изпробваха силата му.

— Вие нарушихте мира с Алтан! Ако не се подчините, гневът на Алтан е страшен! Предайте се, или ще унищожа планетата!

Осъзна, че гневът го подведе от наглия отговор.

— Ако се стигне до мащабен конфликт и загубим, ще взривим всичко около земна орбита. Ще затворим Планетата за хиляда обиколки около звездата. Вие нямате толкова време адмирал Боад! С тези оръжия не можете да причините големи поражения на планетата.

Флота ви ще загине тук. Да продължи един кораб, останалите да останат на далечна орбита!

Бяха прави. Дори знаеха името му. Тяхната наглост граничеше с гидонската подлост. Защо всъщност да бяха подли гидоните? Проксима не бе предоставена от Пръстена нито на Алтан, нито на Гидон. Алтан имаше 12 звезди. Усвоил бе само три. Гидон имаше 16 звезди и четири населени планети. Защо им трябваше Проксима? За контрол на новия участък от магистралата на Пръстена. Алчност!

Командир Доал прекъсна размислите на адмирала прехвърляйки една поверителна информация по командирския канал.

— Докладва Соак, в околностите на Проксима има голям енергиен отлив. Флота на гидоните е направила скок.

— Можете ли да определите броя на корабите, посоката и ако е в наша посока приблизителното време на пристигане?

— Да адмирал. Като се има предвид масата на гидонските кораби са скочили 70 до 90 кораба в наша посока, ще се реализират малко преди да сме достигнали третата планета.

Упорито не им вървеше. Гидон използваше момента да ги притисне и да узакони завоюването на Проксима. Гидонска подлост. Трябваше да бързат с ремонта и да се измъкнат с нов скок към Алтан. Имаше време. Гидоните нямаха сили да ги последват към звездите на Алтан. Трябваше само да скочат преди да бъдат притиснати. Лошите новини не свършиха до тук.

— Адмирал Боад, излъчване на Земята до Пръстена!

— И това ли са успели да откраднат?

— И са го направили адмирал! Който има комуникации с Пръстена е член на Пръстена! Получат ли отговор стават членове и получават закрила на разума. Ние ще достигнем планетата преди да са получили отговор. Няма шанс. Наши са.

— Не са командир, ще воюват! Ако ги унищожим, кой ще продоволства флота на Алтан? Ще се завърнат максимум пет кораба — останалите са мъртви дори да не дойдат гидоните. Двадесет кораба ще останат на границата на вътрешните планети, имат голяма станция там ще ги ремонтираме, ние продължаваме към Земята. Останалите шестнадесет ги продай на земяните. По-добре да спасим каквото можем и да спечелим съюзници.

— До Земята, говори командир Доал. Флота на Алтан иска Мир. Към Земята продължава един кораб. Вашата станция Тена може ли да приеме двадесет кораба за ремонт? Приемаме доставки с ваши кораби. Великата милост на Алтан дарява Земята с шестнадесет кораба срещу пълно и искрено приятелство, ако приемете покровителството на Алтан.

— Земята до флота на Алтан. Нека корабите ви следват указанията на диспечера. Тена ще приеме вашите кораби приятелски. Нашите услуги ще струват осем кораба със следните номера, Н Земята не приема покровителството на Алтан. Вие имате врагове, които не желаем да бъдат наши врагове.

Твърде много знаеха земяните. Изборът беше мир.

— Флота на Алтан приема приятелството на Земята.

— Земята приема приятелството на Алтан.

Тежките мисли пак се нахвърлиха върху адмирал Боак. Недоразвита цивилизация ли бяха земяните? Дори знаеха за Гидон. Чувстваше се ограбен и победен за втори път. Трябваше само да се бърза и да чака как ще реагират земяните на появяването на гидонския флот. Митът за могъществото на Алтан рухваше пред очите му. Прииска му се вождовете на Алтан да са на негово място.

ДРУГИТЕ

— Адмирал Боак, има малко енергийно раздвижване до орбитата на последната планета и микровзрив.

— Сонда?

— Да адмирал.

— Земяните усетиха ли?

— Да адмирал. Дори с техните примитивни радари засякоха всичките 81 трансмитера на сондата. Сега ги следят, но никой няма възможност да ги унищожи всичките и като дойдат гидоните ще имат пълна информация за нас. Една да оцелее им стига.

— Не е толкова зле. Засега само сонда. Браво на земяните, те са войни. Информирайте ги командир Коан, нека се създаде доверие, поне за това което не можем да скрием. Помогнете им за оръжейни технологии.

— По всяка вероятност ще заловят един трансмитер. Не са изтеглили всичко и имат някакви сили зад гърба ни.

Не след дълго това предположение се оправда. Земните специалисти с малко алтанско съдействие успяха да разгадаят структурата на гидонските сонди и намериха слабото им място. При задаване на определен код, всеки трансмитер излъчваше своето съобщение. Не знаеха кодовете, но средства и време имаха достатъчно и генерирайки код след код трансмитерите се обаждаха един по един. Успяха да извъртят всичките комбинации и да задействат всички трансмитери, а те можеха да излъчат съобщение само веднъж.

През това време Земята готвеше своята отбрана. Щабът методично, кораб по кораб превъоръжаваше всичко което можеше да лети от ниски, високи и лунни орбити. Гордостта бяха шестте звездни разрушителя и осемте алански кораба които със смесен екипаж вече пътуваха от Тена към Земята. Когато картината започна да се прояснява пред приближаващия флагман на Алтан, адмирал Боак бе истински щастлив, че не се налага да се бие срещу всичко това. На всичко отгоре от вътрешните планети продължаваха да идват за

превъоръжаване тежки кораби със стабилни щитове и здрава конструкция.

— До флагман на Алтан, говори диспечер планетарна защита Йор, подгответе се за преминаване на далечна орбита около планетата, изпращам параметри. Ще ви посрещнат четири кораба за ремонт и зареждане.

— Разбрано диспечер Йор. Говори капитан Доал. Следим четири кораба на тази орбита и приближаваме.

— Готови ли сте да приемете командир Коал като представител на командването на Алтан.

— Да, совалката е на първия кораб, пригодена според вашите изисквания, мястото за него и командир Флос е заредено с исканата атмосфера. Чакаме Ви.

Йор винаги бе се мъчил да си представи извънземни, но това което видя след като пристигнаха и снеха скафандрите на няколко метра от него, само зад едно стъкло надмина всички очаквания. Масивни хуманоиди, или кентаври, неописуемо. Четвърт тон, височина над два метра. Стъклената преграда можеше да става непрозрачна по желание и от двете страни, но от начало взаимния интерес бе голям и се разглеждаха дълго, докато работеха. Флос бе по-контактен и не след дълго често напускаше тяхната камера само с леко защитно облекло. Когато не бе на смяна започна да контактува често с Йор.

Флос първо се учуди като разбра, че Йор живее с друг земянин наречен Деа, после не разбра защо земяните играят плосък, а не обемен шах. Играта разбра бързо. Йор никога не издържа повече от 35 хода. Мимоходом спомена, че е ходил на планетите на Гидон и гидоните имат черупки. Дотолкова бяха възможностите на електронния преводач.

Йор разбра защо са изпратили точно Флос. Можеше да чете мисли! Затова не можеше да играе шах с него! Разбра и нещо което го зарадва — мислите на Флос. Чуваше ги в дъното на главата си. Без да се напряга. В този момент видя, че Флос го гледаше с две от трите си очи и му кимна радостно — бяха екип.

За кратко време разбра много за Алтан, а Флос много за Земята. Имаше само два въпроса от които се страхуваше — да докладва ли за това и отношенията с Деа. Когато за пореден път те преминаха през главата му Флос бе категоричен — „Докладвай, върши си работата!

Преди това да прогоним страховете. Страх ме е, че гидоните ще се реализират всеки момент. Ние можем да избягаме но вие ще останете. А за земянина Деа защо се страхуваш, аз също зная какво е дом и го обичам колкото теб“.

Беше съвършено прав. Гидоните се реализираха. Провериха за данни от разузнавателната сонда, но не получиха отговор. Построиха се в девет девятки, обследваха планетарната система и без да бързат се обърнаха към Земята. Изчезналата разузнавателна сонда не ги сепна, дори не се замислиха.

Обръщението изненада всички с радост и тревога:

— До Земята. Говори заместник командира на земен звездолет „Изследовател“ от името на флота на Гидон, аз съм звезден командор РОЛ 34 РТ и лекар ЕМА 39 ФГ, поздравя за Земята. Към вас ще се обърне Адмирала на четвърти боен флот на Гидон — Хицхах Победителя.

— От Гидон идваме с мир. Незабавно обезвредете и ни предайте престъпниците от Алтан. Наградата Ви ще бъде целия Алтански флот, без флагманския кораб на Алтан. Който оказва съдействие на Алтан ще бъде унищожен като престъпник. Знайте, че вашия звездолет на Проксима е приет добре и Земята ще бъде приета добре под закрилата на Гидон.

Това си беше жив ултиматум. Флота на Алтан не можеше да избяга със скок, но при конфронтация щеше да достигне пръв до Земята и можеше да я опустуши. Ако не се приемеше ултиматума флота на Гидон, не стига, че държеше земен звездолет като заложник, също можеше да опустуши планетата.

Планетата нямаше възможност да лавира в дипломатически игри. Единственото което бе възможно, бе една принципна позиция.

— Земята до Флота на Гидон. Добре дошли. Оставете си проблемите извън звездната система на Слънцето. Флота да остане зад орбитата на последната планета. Да продължи само един кораб. Следвайте указанията на диспечера. В планетната система на Слънцето който не спазва мира и указанията на Земята ще бъде унищожен независимо от къде идва! Който ги спазва е добре дошъл.

Флота на Гидон тръгна. Победата над Алтан при Проксима им даваше самочувствие. Щом имаха на разположение земен звездолет знаеха и нивото на земната цивилизация. Това което не знаеха бе, че

това е нивото от преди двадесет години. Изчезването на разузнавателната сонда не ги бе вразумило, опиянени от победата.

Алтанския флот от Тена потегли към Земята. Тена се евакуира с земните кораби. Земята излъчи три съобщения — до Алтан, до Гидон и до Пръстена на Разума. Последните две гидонския флот окачестви като алтански подъл трик. Не знаеха за първото обръщение на Земята до Пръстена.

Времето не стигаше за довършване на планетарната отбрана въпреки, че планетата даваше всичко на което бе способна. Последното което изобретиха земните инженери, бе целия боклук от вътрешните планети да се групира като флотско формирование така, че защитната система да изглежда по внушителна.

Имаше още една изненада. Когато гидонския флот премина орбитата на Юпитер около Нептун се появи холографско изображение на Алтанския флот, както бе заснето по време на тяхното пристигане. Гидоните подозирайки капан реагираха моментално. Отделиха 27 кораба и ги върнаха назад да гонят призрака. Втори алтански флот зад гърба не бе шега. Хванаха се на уловката и когато групата кораби разбра каква е работата изля гнева си върху земната база прожектираща холограмата. Така или иначе между двете гидонски формации имаше повече от месец път.

Адмирал Хицхах трябваше или да изчака, или да приеме сражение в намален състав. Ако изчакаше — даваше време за довършване на ремонта на гидонските кораби на висока земна орбита и подсилване на земната отбрана. Извеждането в орбита на седмия земен звездолет преобразуван в звезден разрушител го накара да вземе решение да не чака. Още повече като гледаше как докато пропътува от орбитата на Юпитер до орбитата на Марс земния флот нарастна почти три пъти. Ако продължаваше с това темпо победата над тази изостанала планета можеше да струва скъпо и дори да помрачи победата над Алтан.

— До Земята и флота на Алтан. Предайте се на милостта на Великата мощ на Гидон. Войни на Алтан, ще бъдете върнати родните планети, вие знаете нашата сила. Земяни, дойдохме с мир, не залагайте бъдещето си за чужда кауза, с покровителството на Гидон обезвредете алтанския флот. Това е последната милост на Гидон. Предайте се!

Алтанския флот отговори:

— Изтеглете се. След четвърт обиколка ще отлетим към световите на Алтан. Повече жертви са излишни. Дръжте се достойно пред Разума. Земята ни прие с мир. Ние платихме и престоя ни е законен. Разума няма да приеме нахлуване в чужда звездна система. Войните на Алтан не приемат диктат.

Земята реши да продължи по избрания път:

— Земята до флота на Гидон. Не е късно да бъдете посрещнати с мир. Флота да се върне зад орбитата на последната планета. Да продължи само един кораб. Който не изпълнява указанията на Земята в звездната система на Слънцето, не е приятел на Земята и ще срещне цялата мощ на планетата. Приемете достоен мир.

Гидонския флот не отговори.

Още на орбитата на Юпитер земните учени успяха да пробият защитата на Гидонските компютри, но не със същия успех като при алтаните. Поне им вкараха няколко вируса. Флота прекрати машинните комуникации помежду си и гръмна няколко комуникационни спътника на земята. Това трябваше да впечатли земяните с мощта на гидонските оръжия. Накрая демонстрираха силата си върху станция Тена. Нейното унищожаване беше безсмислено. Земяните вече бяха виждали подобни оръжия как действат върху празни цистерни и не се впечатлиха особено. Шест процента от изстрелите бяха некоординирани, това струваше тежка повреда на един кораб и той изостана оставяйки празно място във четвъртата девятка. Вирусите явно не бяха изчистени и работеха.

Земята повече не можеше да чака.

— До флота на Гидон. Вървете си с мир или ще срещнете нашата сила. Вървете си!

Брендерите, събрани в последния момент тръгнаха да посрещнат неприятеля далеч от Земята, ако не се върне и да се взривят близо до Гидонския флот причинявайки му щети с отломки. Все едно беше дали ще ги взривят гидоните или сами. Започваше се.

Адмирал Хицхах не очакваше масирана атака! От половината флот и без нито един алтански кораб. Тези туземци с това ли ще плашат великия четвърти боен флот на Гидон, победителя на Алтан при Проксима? Заповяда: „За Гидон, огън!“

ВОЙНАТА

Брендерите, събрани в последния момент от остатъци и всевъзможен боклук, със амортизирани, но още годни двигатели се устремиха да посрещнат флота на Гидон. Целта бе ясна, да се взривят близо до противника и отломките да им предизвикат повреди. Ако гидоните се опитат да избягнат срещата и направят завой, ще оголят телата на корабите си. Без мощните предни щитове, като не биха имали възможност да използват основните си оръжия, щяха да станат идеални мишени.

Докато в командния пункт чакаха реакцията им, Флос се обърна към Йор:

— Йор, много ли обичаш Деа.

— Да — отговори мислено, безкрайно учуден.

— Готов ли си тялото ти да умре, за да живеете заедно, вие сте хармонични?

Този въпрос надхвърляше представите му, но отговори с твърдо „Да“. Какво ли значеше „да умреш за да живееш“?

— Дано не се налага, Йор, аз не винаги съм бил в такова тяло, с другото не може да се прави скок в пространството, и те са с други тела, не като в световите на Гидон. Зад мен в сандъка има резервно тяло. Сам земянин не може, само двама хармонични. Дано не се налага Йор.

— Дано — Йор не можа да асимилира казаното — погледни, май ще атакуват! Започва се!

Цялата мощ на Гидон се изсипа върху брендерите, но те продължаваха стоически напред. Нямаше какво да им стане. Горивото го изразходваха за ускорение, имаха съвсем малко за дистанционни корекции и един заряд скрит в сред железариите. Около някои избухна пламък, два дори се взривиха, но продължаваха напред като неуправляеми отломки. След малкия успех на лазери и лъчеви анихилатори в действие влязоха бордовите разрушители. От близко разстояние стопиха величественния брендерен флот, но количеството

маса летящо срещу тях практически остана същото, само, че разбито на парчетии.

Междувременно и флотите на Земята и Алтан тръгнаха напред след металния облак.

Адмирал Хицхах едва сега разбра какво стана. Трябваше да бяга от облака отломки. Бе очаквал всякаква защита, но не и фронтална атака от земяните, примитивна и дива. Само изхриптя:

— Встрани!

Късно. Двата неунищожени брндера, летящи пред облъка се взривиха дистанционно почти вътре в стройно формираната ескадра и отнесоха в небитието пет кораба повреждайки и други. Седем кораба не успяха да избегнат облака, но само един го посрещна с предните щитове. Щитовете издържаха, но екипажът беше загубен. После налетяха двете ескадри срещу незащитените им корема. Загуби още шест кораба. Ескадрите се вчепкаха в безразборно кълбо, но преди това планетарната защита от орбиталните станции повреди с далечен огън още два кораба, а от Луната един.

Първи се измъкнаха повредените кораби. След тях, тежко засегнатите от схватката. Четири гидонски кораба пробиха и като имитираха, че бягат. Обсипаха с огън орбиталните станции и Лунните бази. Срецайки твърд огън обстрелваха и задната страна на Луната, където защитата не бе така здрава и се отдалечиха.

Безразборното кълбо от стрелящи се кораби постепенно придоби организиран вид. Гидоните се оттегляха, държейки на разстояние земните и алтански кораби. Битката загуби смисъл, докато избягалите от меллето гидони започнаха да се формират. Земята оставаше незащитена срещу тях, нямаше друг флот, а орбиталните станции не могат да маневрират. Двата флота трябваше да се връщат. В празното пространство останаха да висят опушените тела на още пет гидонски кораба.

Загубите на алтаните — четири кораба. Останалите повредени в някаква степен.

Земята понесе най-много загуби — два звездни разрушителя и два сериозно засегнати, два алтански кораба и един повреден, 12 малки кораба унищожени и много улучени. Орбиталната защита понесе 21 безвъзвратни загуби. Луната се прости с 17 бази от 39 атакувани.

Далекосъобщителната станция на Деа бе втория атакуван обект на обратната страна на Луната, където удара бе най-ефективен. Сред димящите отломки я намериха в безсъзнание. Долната и половина бе размазана от панел на покрива. Нямаше надежда дори да я подържат жива повече от два дни.

Научавайки това Йор бе съкрушен и загуби представа за време. От мъглата изплуваха думите на Флос и бликна надежда. Вдигна очи и срещна погледа на алтана. Невероятни способности имаше той, беше му казал, че във флота има само четерима. Как беше предчувствал? Значи затова му говореше преди битката!

— Трансмутатора е готов, Йор. Тялото е пригодно за земна атмосфера. Съгласен ли си!

— Да!

Донесоха Деа и процеса започна. Когато се осъзна Дейор имаше всички познания и умения на Деа и Йор. Нямаше нужда от въпроси и обяснения. Трябваше да усвои координацията на движенията. Постепенно се научи да използва и синтезираните в тялото мощности. С изненада откри, че знае езици за които не беше чувал и че, можеше да ползва необятна информация, просто така както обикновения човек си мисли за ежедневни неща. Не се чувстваше неуютно или особено различно от човек. Като се появи в командната зала, го приеха вежливо, знаеха кой е, не се зачудиха. Заставайки на работното място на Дейор имаше чувство, че никога не се е отделял. На големите дисплеи се виждаше цялата блъсканица кораби на земна и лунна орбита, а доста по-далеч оцелелите гидонски кораби. Един рояк приближаваше от горния десен диагонал — гидоните които гонеха холограмата пристигаха. Дейор с удоволствие забеляза как знаеше курсовете и координатите на всеки кораб преди да изпише цифрите компютъра и без усилие помнеше всичко това, без постоянно да изчислява и да рови стари изчисления. Усети, че запомнените данни не стоят в последния видян вид, а се актуализират сами и като помисли за нещо има пълните данни веднага.

Прегледа новините от времето когато го нямаше: Съобщения на Земята до Пръстена и до Алтан, Флота на Алтан до Алтан, флота на Гидон до Проксима, до Гидон. Искаха още един флот от Проксима. Тя бе най-близо и щяха да пристигнат първи. Лошо. Нов звезден разрушител. Прихващане и прибиране на унищожените и изоставени

гидонски кораби — ето с какво се занимава противометеоритната защита. Я! Изправни гидонски оръжия и стотици резервни тела. Пленници, нашия заместник командир от Проксима с една от лекарките на име Ема в едно тяло е намерен. Значи не е сам! Как ли изглежда?

Погледа му отново се отправи към дисплея. — Какво правеха тия там? Как можеха да имат затруднена връзка? Ами резервната съобщителна станция? — машинално взе клавиатурата и набра няколко кода. — Ето я резервната, работи! Нали аз я преглеждах и настройвах!

— „Орхидея“, не прави завой с главния двигател! Под тебе ще премине комуникационен спътник на лунна орбита 649. Изчакай 22 секунди! Ще му опърлиш антените.

Видя учудените погледи на колегите си. Два дни се мъчеха да пуснат резервния комуникатор и мислеха, че е засегнат. Само Дея би могла да я пусне с такава лекота, или ... Дейор.

Не му харесваше такава разположение на двете гидонски формации — Явно какво замисля Хицхах. Двоен удар. Не събираше флота. Ще удари едновременно от две места. Няма да чака флот от Проксима. Като пооправи своята формация от битката ще налети и ще отвлече земните и алтанските сили, докато свежите сили тероризират незащитената планета. Ако успее да подави лунните и орбитални сили с задната формация, земния и алтанския флот няма къде да се върнат, дори ако неговата формация понесе загуби. После — терор, докато Земята не приеме покровителството на Гидон.

— Правилно — чу в главата си Флос.

— Какво ще правим? Мисля ...

— Че ще да избягаме докато се занимават с вас? Най-много половината от нашия флот, преди да пристигне втората формация и ако Хицхах ни остави. Спокойно, няма! Все ще измислим нещо. Знаеш ли? Имаш си още едно братче! Белин, Стария получи получи криза, а земянина Беа едва живееше, но бяха хармонични. Белин е мъдър и ще измисли нещо. Вие в краен случай ще жертвате Луната, вашия и нашия флот и взривявайки всичко ще затворите планетата си за хиляда обиколки около Слънцето. Докато ни унищожи Хицхах ще получи достатъчно повреди, които няма да може да отстрани и световите на Гидон ще видят само няколко техни кораба. Флот от Проксима няма да

дойде. Силата на Алтан ще ги държи близо до техните светове. Това не е решение и Хицхах го знае. Той не е глупак. Сега, бит ще помъдрее още повече.

— Да изчакаме Белин.

— Ще дойде с Емрол, вашия пленник.

Не след дълго се събраха, четири кентавъра и един подобен, но с рогови плочи и плочки. Технологията явно бе една, а оформлението според предпочитанията.

По старшинство пръв заговори Доал:

— Разума ни събра да имаме обща кауза. Емрол, имаш ли предположения?

— Предвид силите и тактиката на гидоните, доколкото съм ги проумял, Хицхах ще отправи ултиматум, евентуално може да предложи да си замине с мир флота на Алтан и да подчини Земята. Това ще бъде отчетено като велика победа.

— Флос?

— Без решително сражение ще се опита да ни изтласка на земна орбита и завладявайки Луната с нейните ресурси да си ремонтира флота. С втората група ще ни държи притиснати и нямайки за къде да бърза може да получи капитулация и на флота ни и на планетата. На решително сражение няма да се реши, знае че земяните са войни способни на всякакви жертви, а той не е тръгнал да мре, а да завоюва и побеждава. Безсмислена победа, която ще му коства флота или живота няма да приеме.

— Белин?

— В старите въздушни битки на Земята е съществувала въртележка когато всеки самолет е пазел опашката на предния и независимо от съотношението на силите е можело до кръжат докато на едните им свърши горивото, без да имат възможност за ефективен огън. Можем да впримчим Земята и Луната в много такива вериги като включим кораби и орбитални станции. Ние не бързаме. Ще защитаваме Земята и Луната. При силна гравитация те ще обикалят с нас докато им омръзне под огъня на собствените си пленени оръжия с неизчерпаемо хранване от Луната. Доколкото е вярно, че основните им бордови разрушители са неподвижни спрямо корпуса на кораба — задачата няма решение, рискът не е голям. Време имаме достатъчно. Или ще си отиде бит, с половин флот, или мир.

— Казах, че Белин е мъдър — заключи Флос.

БЕЗКРАЯ

Двете гидонски формации заеха изходни позиции. Защитниците на Земята също. Планетата с всички сили работеше за да може да попълва евентуалните загуби, така че мястото на всеки повреден кораб да се заема от нов. Хицхах трябваше да осъзнае безсмислието или всичко бе загубено. Тежка бе задачата да се запази бойния ред, под огъня, на всяка цена и някой да не бъде изкушен от лесна победа над гидонски кораб да напусне мястото си.

Започна се с ултиматум. Алтаните да си вървят с мир.

Отказаха.

Последва удар от две страни без особен ефект. Гидоните загубиха два кораба и два се оттеглиха с тежки повреди. Алтан загуби един кораб и един повреден, който все пак остана в строя.

Земята загуби два алтански и един звезден разрушител, три орбитални станции и една база на Луната.

Кагато им омръзна да се въртят и да разменят изстрели отдалеч, без особен ефект, без да могат да използват основните си оръжия — бордовите разрушители и понасяйки повсеместни леки повреди те се изнизаха зад Луната. Такава тактика не бяха срещали. Никой не ги преследваше. Бойния строй не помръдна. Току зад тях земяните попълниха строя с пет звездни разрушителя и още три подкрепиха Луната плюс пет пооправени гидонски кораба.

Хицхах построи единна формация за да удари най-слабото място — обратната страна на Луната. Мислеше да атакува едновременно с целия флот, 18 кораба да смажат всякаква съпротива и после да притиснат защитниците на ниска орбита и с останалите да завладеят спътника.

Само бегъл поглед върху защитата на обратната страна му бе достатъчен за да се откаже, почти всички пленени бордови разрушители бяха монтирани там и доста алтански. Той добре знаеше как действуват, освен това корабите висяха в пространството, а силите на спътника бяха блиндирани. Самоубийство.

Започна осъзнава безизходицата. С надупчения си флот не можеше да се върне. Нямаше ресурси за ремонт. Противника не приемаше решително сражение. Ако закараше на Гидон 8 кораба и 11 на Проксима, изоставяйки другите го чакаше презрение и проклятие. Земяните ремонтираха унищожените и изоставени гидонски и алтански кораби, като междувременно извеждаха разрушител след разрушител. Скоро, с новите технологии биха го помели дори и Боад с целия алтански флот да се биеше на негова страна. Времето работеше против него.

Нямаше друг изход и реши да чака заплашително, а ако го подгонят да бяга и да скача обратно. Не това го болеше. Земяните стигнаха сами до Проксима и Пръстена знаеше. По право първата достигната и най-близката звезда са собственост на цивилизацията призната за Разум. Признаването на Земята е въпрос на време. Гидон, Великия Гидон, спечелил всички битки е унижен. Земята отхвърли покровителство, Гидон загуби Проксима завинаги. Земята ще контролира пътя на осем свята към Разума. Всички жертви са били напразни, алтанските — също. Само че Алтан е съюзник на Земята, а Гидон ще бъде отрязан и ще помръкне величието му. Всичко това е негово дело, поколения гидони ще проклинат Хицхах.

Реши да заложи всичко. Независимо от развитието на битката Алтан и Гидон щяха да стигнат до мир и без него. Проксима вече е загубена.

Изпрати съобщение до Гидон и Проксима, после до Земята:

— Жертвите са безсмислени. Флота на Гидон ще си отиде с мир. Великия Гидон признава Достойнство и Разум на Земята и като компенсация за нанесени вреди я възмездява с цялата си изградена база в звездна система Проксима. Гидон желае приятелство. Молим разрешението Ви, повредените кораби да бъдат ремонтирани срещу заплащане и приятелство.

Ако отхвърлях предложението, кой знае какво щеше да измисли. При всички случаи би предприел нещо безсмислено, което да му позволи да се оттегли с достойнство, причинявайки големи разрушения на планетата и да прати кораби да съсипят Венера. Можеше да ги тормози поне до получаване на отговор от Пръстена.

— Земята приема мир. Флота да се оттегли зад орбитата на последната планета. Да остане 1 кораб и 1 за ремонт. Следвайте

указанията на диспечера. В звездната система на Слънцето който не спазва указанията на Земята ще бъде унищожен. Изпратете списък с необходимото за флота на Великия Гидон.

Изпрати списъка. Свърши се. Мир.

— Земята иска компенсация от пет изправни кораба и два на Проксима. Ремонта струва пет кораба, припасите два. Искаме обмен на технологии за извършването на ремонта.

— Ремонта и припасите ще платим с отремонтирани кораби. Не можем да изтеглим целия флот зад последната планета. Повредите са тежки. Ще оставим минимален екипаж на 12 кораба, докато ги ремонтирате, екипажа да бъде ваш. Ще получите четири изправни кораба след приключване на ремонта и още един на Проксима. Земята може ли да осигури безопасност на нашите кораби при наличието на алтански флот.

— Който не спазва указанията на Земята ще бъде унищожен.

— Адмирал Боак приема ли?

— Алтан приема мир в звездната система на Слънцето и подвластните на Земята светове.

— Bravo Боак, добър войн си, като при спътниците на Фогал, когато бяхме съюзници, а ти беше заместник командир.

— Зная те Хицхах, както и тогава си по-добър като дипломат. Сега ще ти кажа кой предупредели мира, земянина Белин, ще те запозная с него. Дано се срещаме само като приятели. Да ти изпратя ли Флос.

— Шегуваш се, само не него, и аз имам тайни.

Преди да приключат ремонтите, корабите на Алтан един по един се отправяха към обратната страна на слънчевата система, зад орбитата на последната планета. Гидонските също, към другата страна, а други се връщаха от там за ремонт.

Тогава пристигнаха съобщенията от Пръстена. Земята е призната за Разум и включена в Пръстена. Простор за развитие 14 звезди. Срок за заселване на първите три, двеста земни обиколки.

Пристигна съобщението за мир между Алтан и Гидон. После едно след друго приветствия от Алтан, Фогал, Гидон, Залдай и други близки и далечни светове.

Малко преди да скочи Боак с флота си към световите на Алтан, с енергийно раздвижване се материализира първия гост. Кораб от

Залдай — предлагаше двигатели, тела, радари, комуникатори срещу кобалт, цирконий и бактериологичен материал годен да живее във силно агресивна кислородна среда при ниски температури. След тях дойде малък кораб с 21 пасажера, продаващи и купуващи технологии. Идваха и си отиваха с мир.

Не пожела да си тръгне Флос. Поиска да види с трите си очи малката вила на брега на бенгалския залив. Боак му разреши да изчака първия кораб за Алтан.

Преди да си заминат гидоните, завлякоха на хелицентрична орбита 18 станции от рода на Тена, зад орбитата на четвъртата планета. Те ще бъдат бъдещите пристанища на Земята, отворена с мир за всички светове.

В диспечерната на Дейор се появиха още два кентавъра Елмин и Кадел. Единия в гидонско тяло, другия в залдайско. Очите им гледаха към нарастващата мощ на земния флот. Трябваше да тръгне някой ден към Проксима. Дейор гледаше по-далеч. След като си замина Флос все си мислеше за Мидра от Лира. Този свят сега под властта на Земята Флос бил виждал като млад. Картината която му представи по време на един разговор го заплени. Не, че Проксима беше лоша, или останалите, но Мидра му харесваше най-много. Проблема не беше да се отиде. Трябваше да отидат не кентавърски тела, нечие производство, а хора годни да се размножават. Дали съвета щеше да предприеме широка експанзия или пак търговците ще решават къде е изгодно, както се случи с вътрешните планети и външния пръстен.

Безкрая изисква безкрайно, а не ограничено мислене. Ще стигнат ли силите на Земята за такава задача?

Борбата предстоеше. Дейор искаше широка експанзия на петте външни звезди, за да има вътрешен ресурс за след време. Търговците обратно, първо най-близката, после следващата и печалби още сега, веднага. Това всяка цивилизация решаваше сама и това определяше бъдещето и. Дейор подробно разучи колонизацията на двете Америки и Австралия, също и колонизаторската политика на другите светове.

Белин предложи друга тактика. На Проксима има хора и база преотстъпена от Гидоните. Да изпратим само хора и да ги оставим да си градят свят какъвто им харесва. Лошото бе, че Земята не в центъра на своите владения. Подходящата за централна звезда нямаше подходящи планети за заселване. Белин искаше там да се пренесе

управлението на звездните системи, на един от спътниците на огромна планета, където температурата, гравитацията и атмосферното налягане бяха близки до земните, а атмосферата макар и нетоксична, не беше подходяща за дишане и трябваша поне 500 години да се пригоди. От там да се атакуват петте външни звезди които да се заселват масирано. Първо стартират хората. След тях професионалните астронавти с тела за скок, отиват преди хората и подготвят набеязаните планети. Още повече, че имаме налични звездолети, останали от войната, пригодни да носят хора. Ролята на звездния център бе да държи мобилните сили които при необходимост да скачат до съответната планета. Като се има предвид земния опит с космическите нрави, това със сигурност щеше да се наложи. Ролята на Земята бе да произвежда и контролира военната мощ на системата, комуникациите и търговията.

Дейор усети уловката. Ако сега изпратят хората с бавни звездолети, отклонението от програмата би било умишлено убийство. Никой никога не би рискувал. След като се развият новозаселените планети, може да бъдат признати за Светове със свои зони и Земята отново ще има на разположение вътрешния ресурс, но защитена отвсякъде със свои. Усети задоволение. Сред набеязаните планети бе и Мидра. На горния край на звездните владения на Земята, от страната на Залдай.

Без очаквания отпор го приеха. Не се усетиха. Не им пречеше на търговските интереси.

Стартираха по три звездолета с хора в летаргия към всяка от петте звезди, освен това 12 към Проксима. Това щеше да се повтаря всеки три години. Дейор изпрати децата си, вече пораснали с втората група за Мидра.

Самият Дейор си уреди преместване като капитан на купен от Залдай кораб и излизайки от гравитацията на Слънцето, поглеждайки го да последен път, скочи към Мидра да подготви ново небе и нов дом за децата си.

НОВО НЕБЕ

Още с материализирането си в околностите на Мидра Дейор се изненада. Имаше два малки кораба около втората и четвъртата планета. Те явно не желяеха среща със собственика и набързо започнаха да се отдалечават. Единия не отговори на запитването кой е и от къде идва, другия бе по разговорлив.

— Отивам си с мир. Много бързо дойдохте!

— Кой сте и от къде идвате?

— Не мога да кажа кои сме, няма двама от екипажа от една звезда. Идваме от вътрешните светове и каквото съберем продаваме там.

— Кой са другите?

— Като нас, крадци, но са от Хивал.

— Какво търсите?

— Каквото намерим, редки минерали, ценни метали.

— Това е собственост на Земята. Ако разделим поравно намереното от вас можете да останете.

— Вие имате три големи кораба, ние черупка. Зад нас не стои никой, ще ни избие и ще вземете всичко. По-добре да сме далеч от вас.

— Както решите. Имате думата ми, наричам се Дейор.

— В тая пустош бордовите разрушители струват повече от думите. Ще продължим да търсим, но пратете за вашия дял глицер. Насочи ли се голям кораб към нас хукваме. Ще ви се обадим като съберем два товара.

— Отиваме си с мир към Хивал. Това за всички ли важи? — обади се другия кораб.

— За вашите два кораба важи.

— Оставаме на вашата дума и милост. Тук сме неофициално, Хивал не желяе подозрение от Земята. Аз съм капитан Си.

— Капитан Си, на всички звезди ли е така многолюдно?

— Капитан Дейор, крадци има навсякъде. Срам ме е за Хивал.

— Приеми го като съвместна работа. Защо около Земята не идваше никой векове наред?

— Ходили са много, но след като получи статут на развиваща се цивилизация, после на свят със самостоятелното извеждане на собствен спътник имаше карантина докато не достигна самостоятелно до първата първата си звезда. Никой, дори разбойници и крадци, не нарушава принципите на Пръстена. Наказанието за цивилизация е изолация, а за индивид смърт, която застига всеки и навсякаде много бързо. Имало е много прецеденти, но вече никой не желае да пробва. Разума е безпогрешен, всепроникващ и неумолим.

— Си, колко ще ми струва орбитален катапулт на третата планета и две малки орбитални станции с комуникатор?

— Два товара минерали от втората планета, на голям кораб.

— Можеш да си издействаш един голям кораб, и повишение разбира се, на Хивал. Втория кораб минерали срещу 15 енергийни локатора, един тук и 14 доставени на Земята за да спрем крадците.

— Имаш ги след три обиколки на третата планета. Земята е далеч, локаторите ще докарам тук. Намери някой да ги транспортира до Земята.

— Мидра предлага приятелство на Хивал.

— Хивал приема приятелството на Мидра от световите на Земята.

Обади се и крадеца:

— Мога да закарам локаторите до всички звезди на Земята, срещу товар на курс. Имам условие!

— Кажете си условието?

— Искам дом на Мидра, статут на наемник, покровителство и име.

— Приемам. Нямах ли си име?

— Имам, но не бива да го слагам до твоето господарю. Дай ни закрила и имена с които да ти служим. Името ми трябва да умре за да имам дом.

— Капитан Нов от флота на Мидра. Харесва ли ти? Ако злоупотребиш с доверието ми, ще дам три товара за живота ти! Дом ще си построиш сам, под закрилата на Мидра с този товар който събираш в момента.

— Да господарю, на вашите заповеди.

— Не ме наричай господарю, аз съм Дейор, после може да е друг. Не на мен служиш, а на Мидра! Градиш си дом! Работи, уреждай се.

— Да, капитан Дейор.

Работите вървяха бавно, но и време имаше. След 12 земни години Дейор се настани в първата база на Третата планета на Мидра. Не желаше да дава имена на планетите. Трябваше да ги дадат хората които ще дойдат и ще живеят тук.

Пристигаха подгонени отвсякъде. Чуло се беше, че Мидра дава име и закрила на тези които работят честно. Само веднъж Дейор бе подведен. Корабче се опита да натовари и да избяга, разчитайки, че докато няколкото кораба ги достигнат ще излезе в слаба гравитация и ще скочи безнаказано в пространството. Дейор обяви награда от два товара манган и му го докараха изтърбушено, екипажа овъглен.

На четеринадесетата година се материализира среден по големина кораб и без никакви обяснения нападна две космически станции. Едната беше без хора, но другата се взриви заедно с целия екипаж от осем човека. После се насочи към населената станция на шестата планета и чак тогава предаде съобщение:

„Искаме по 9 товара минерали на всяка обиколка на третата планета иначе ще разрушим всичко“!

Мидра не отговори. До шестата планета имаше невъоръжен планетарен кораб, който пришълците не бяха забелязали, понеже бе зад планетата.

По канал с засекретяване Дейор предаде:

„Капитан Мисон, имате на разположение три вида оръжие, глисерите използвани като управляеми снаряди с един пилот, главния двигател на вашия кораб и самия кораб. Унищожете ги.“

Битката бе неравна. Въпреки изненадата нашествениците без усилие се справиха с рояк всевъзможни сонди, после взривиха двата глисера, третия макар повреден отнесе част от задните надстройки, но повредите явно не бяха големи. Жертвите обаче не бяха напразни. Нашественика си отвлече вниманието и загуби ценни секунди. Когато се опомни срещу него работеше главния двигател във форсиран режим от непосредствена близост. След известно време бронята подаде и започна да се топи, но корабите се раздалечиха. Капитан Мисон лично със своя скутер закачи огромното метално туловище и зададе курс на навлизане в атмосферата след което излезе в открития космос и се

прибра на кораба с малък ракетен двигател, окачен като раница на гърба му. След няколко часа от мостика наблюдаваше как опърления кораб се връза в масивната атмосфера, загоря, запламтя и се разсипа на милиони частици нажежен метал. Остана само болката за дадените жертви.

Веднъж пристигна стрела с единствен пътник. Полицай. Представи се. Чакаше капитан Нов. Трябваше да го обезвреди или отведе. Дейор разбра, че никаква закрила няма да помогне. Щяха да обявят награда, а той видя как действува това.

Като се материализира Нов, Дейор му съобщи за полицая.

— Няма страшно, Дейор, имам дом. Коректен си. Идвам с добри вести.

Полицая посрещна Нов на третата планета заедно с Дейор.

— Щом толкова ти харесва този престъпник, дръж го в своя свят! Повече няма да излезе в космоса! — и го облъчи. Излизането му в безтегловност след облъчване означаваше смърт и не можеше да смени тялото. Нов беше по-скоро доволен. Имаше дом, завинаги оставаше да живее тук!

Полицая изпълни задачата и си замина.

— Направо на въпросите ти, командире, Земята ти благодари. Раздразни ги само „флота на Мидра“. Прескочих до Телада от Кифоя, родния ми свят и ти нося подарък. Две тела. Малко същества са цели енерганти. Някои са $2/3 + 1/3$, вие хората сте $1/2 + 1/2$. Последен модел, стават и за скок. Пазиш ли материал от родните си тела? Можеш да бъдеш отново два човека — живи!

Дейор не знаеше дали иска да се раздели на две. В краен случай винаги можеше да стане отново кентавър. Такъв подарък не се отказва. Флос добре, че запази част от него и нея.

Йор въведе нов календар. Година беше обиколката на третата планета на Мидра. Редовно пристигаха по три кораба на три земни години. Флота с хората приближаваше, Мидра щеше да даде живот, синьо слънце и жълто небе.

Дея се обади по вътрешната връзка.

— Йор, Йор ела, бързо ела.

— Какво толкова бързо има.

— Не е бързо, няма да повярваш, Нов ти е казал истината.

— Каква истина?

- Ние сме живи!
- Зная, нали разговаряме.
- Ще имаме дете!
- Какво....?

Тази новина даде такъв стимул на света на Мидра, какъвто никой не бе подозирал. Веднъж отработена технологията по поръчка на Нов, производството бе въпрос на заявка. Светът на Кифоя бе от цели енерганти и всички се пригаждаха към технологично усвоеното производство, сега вече не беше така. Съвета на Мидра реши да заложи на новата технология, като я купи за светове на Земята. Това не беше контрабандна поръчка, искаха да я купят легално, нямаха желание да видят материализация на флота на Телада. Всички бяха преживели подобно усещане.

Изпратиха кораб. Телада не желаше да се раздели с монопола си над този клон на галактиката. Единственото до което достигнаха бе, да си построят база на седмата планета от Мидра с екипаж от 111 души от Телада и 60 човека от Мидра. Корабът се завърна със станцията и две селища за хора, които щяха да бъдат платени от производството. Най-важното, Телада призна Мидра за свят и Разума отпусна още три звезди за развитие. Това бе грандиозен успех. Извънземните почти бяха мнозинство и за да остане този свят земен трябваша хора.

Първият закон на Мидра, бе че се допуска размножаване само на хора. Вторият, че никоя раса не може да се обособява в отделни заселища или планети и да има превес над хората.

Земята се раздразни, че Мидра стана свят, самостоятелен и уважаван. Спря да изпраща кораби с заселници, които бяха заминали щяха да пристигнат и толкоз. Само производството на човешки тела я възпря от пряка конфронтация. Дори не пожела да иска покровителство над Мидра. Възприе го като вероломство и заплаха на търговските интереси. Мидра обсеби богатия с технологии трафик от Залдай, механичните чудесии от Хивал и пазара на тела.

Веднъж дълбоко в себе си Йор чу гласа на Флос: „Гидонската подлост е безмерна, но не винаги вредна“. Препродаваше на Гидон механизми от Хивал, с който гидоните враждуваха, изпращаше човешки тела, а те му ги връщаха с души — изселници от земята.

С един гидонски кораб пристигна наемник с гидонско тяло, подари му трофейно оръжие от централните светове.

— Убих човек на Луната и ти ме спаси с жена ми. Благодаря ти. Нямам място в световите на Земята, Коспол ме издирва. Не мога да остана, Гидон ми даде име и закрила, срещу дълга служба и вяност. Не са лоши и търпят всичко което не им вреди. Сбогом.

Не след дълго Гидон подхвърлил на Хивал, че Мидра не е в добри отношения с Земята. Това бе достатъчно да се материализират седем бойни кораба от Хивал и да предложат закрила на Мидра. Това означаваше робство. Йор вече разполагаше с шест бойни кораба и около 25 търговски. В планетната система бяха само 3 бойни, седем търговски и петдесетина малки планетарни. Всички чужди кораби обявиха неутралитет и започнаха да се оттеглят.

Йор заповяда бойните кораби да се приберат до двете вътрешни планети на които имаше население. Следващата му заповед беше още по страшна. Малките планетарни кораби да се формират в седем групи и понеже са почти невъоръжени да атакуват на таран противника едновременно. Ако някой кораб оцелееше, бойните да го довършат. Хивал беше подценил мощта на Мидра и войнствеността на земляните. Извънземните стояха и гледаха с недоверие дали разумно същество ще тръгне на самоубийствена акция. Само алтаните и гидоните не се съмняваха.

В този момент се материализира голям кораб на Мидра. Йор знаеше, че е търговски, но има бордови разрушители. Хивалите го възприеха като военен и заподозряха капан. Междувременно роякът малки кораби приближаваше по курса заплашително.

Конфликта се разреши неочаквано. Два търговски кораба от Залдай с бордови разрушители се върнаха и обявиха, че подкрепят независимостта на Мидра, поставяйки се под командването на Йор. Това бе достатъчно хивалския флот да се изнесе с елегантен завой на позиция за скок и да обяви, че си отива с мир.

Иначе живота тръгна, човек след човек, град след град.

Когато пристигнаха корабите с хората планетата се наричаше Мая, като първия роден там човек, който вече имаше свои деца и бе на възрастта на пристигащите.

ДУХ

При заселването на Мидра земяните избраха планетата която сега се наричаше Мая заради това че атмосферата и изискваше минимална модификация. В последствие се изясни, че най-богата е втората планета наречена вече Колхид.

Точно когато Йор обмисляше стратегията за нейната разработка чу гласът на Флос зад себе си. Беше толкова ясен и силен, че дори се обърна несъзнателно. За още по голяма изненада видя някакъв призрачен образ, който се променяше като игра на сенки. Образът се стабилизираше и разнасяше.

Първо почувства радост, защото от години му се искаше да общува с Флос. После го обзе чувство на тревога.

— Йор... — повтори Флос — Аз съм! Можем да говорим. Не се плаши, дошъл съм за теб. Така изглеждах преди да ме видиш в алтанско тяло.

— Добре дошъл, приятелю!

— Не съм добре дошъл Йор, дошъл съм за теб.

— Това какво значи?

— Живота ти свърши, Йор. Трябва да дойдеш с мен.

Студена тръпка започна да разяжда дори силикона и въглеродните влакна на тялото му. Флос явно не се шегуваше. Събра цялото си самообладание. Беше уверен само, че Флос е добронамерен.

— Ти да не си архангел Михаил?

— Не съм. Аз съм Флос. Съжалявам, точно за това съм дошъл!

— Защо Флос?

— Все някога трябва да стане. С мене вече стана. Дойдох защото те познавам. Трябва да дойдеш с мен.

— Имам ли избор!?

— Живота ти свърши. Изборът ти е дали ще дойдеш с мен.

— Иначе ...?

— Няма иначе! Ако дойдеш имаме задача ...Ще станеш като мен. Другото не съществува или поне е непредвидимо. Ще съжалявам ако не дойдеш. Ела!

— Ти какво си?

— Това което виждаш. Това съм което бях и като жив — войн.

— На кого служиш?

— На разума. Нямах време Йор. Изборът е твой.

— Мога ли да се сбогувам с Деа?

— След този разговор не. Изключване след 8 секунди.

Намериха тялото на Йор след половин час, когато след няколко опита за връзка не отговаряше никой и един служител влезе в кабинета да го потърси.

— Йор, влез в полето! Така. Малко ще ти е особено в началото. Дано Деа също се съгласи да я взема без теб.

— Недей! Нея пък защо? Спри убиец! Защо не ми каза...

— Не съм убиец. Нея-след 6 обиколки, когато и изтече живота. Без теб, защото в родния си свят не можеш да работиш. Трябва да я вземем защото си полуенергант и вече си бил с нея, хармонични, отработили сте синхрона. Нямаме време! Ако си съгласен да работим заедно трябва да научиш много неща. Предавам ти уменията да подържаш собствено полуполе. Ако не си съгласен, просто не го подържай и ще се разсееш веднъж за винаги. Това можеш да направиш винаги когато пожелаеш. Внимавай! Деактивирам.

— Защо е всичко това?

— Важно е.

— И ти не си цял енергант. Или са убили някой да те допълни?

— Цял енергант съм. Алтаните не са, но аз не съм алтан. Служих в тяхната армия защото известно време моя свят бе приел тяхното покровителство и родителите ми се преселили в световите на алтан преди да станем независими. Аз съм кодил-телепат.

— Бъди какъвто искаш демон, само не я докосвай.

— Важно е Йор, повярвай ми. Застъпиха се за теб 12 апостола на разума от вашата раса, четридесет служители и четири представители на разума от други светове. Няма да я взема и секунда от живота.

— Това съм го чел като малък в библията. Истина ли е?

— Да. Сега отиваме за Деа. Докато тя не дойде не може да приемаш знания. Дано дойде.

— Защо, нали имаше още живот?

— Ще си го изживее! Не се притеснявай! Никой не може да я вземе. Сега ще те оставя на един астероид и отивам за нея.

— Ами времето?

— Влез в полето с мен. Премествам. Готово. Сега сме в нейното време.

— Сигурен ли си?

— Да. Полюбувай се за последен път на Мидра докато се върна. Впрочем не можеш да виждаш. Чакай! Нямам право да ти дам това преди нейното съгласие.

— Какво ще стане ако тя не съгласи?

— Ще се върна и ще разруша твоето поле.

— Ще ме убиеш?

— Не мога, ти вече си мъртъв. Само ще освободя душата от личността ти и ще я запазя.

— Знам.

— Чакай, ще се върна бързо. Тя има още 8 минути.

Йор остана в мрака като енергийна искрица около един желязно никелов къс с размери 14 на 6 на 5 метра сам. В тази искрица имаше и любов, и жал, и мъка, и душа...

— Йор..Йор...

— Не те виждам. Деа?

— Нищо не виждам. Флос ме води.

— Деа съгласна ли си да работим заедно и да тръгваме?

— Искам да го видя! Ти ми обеща!

— Като започнем да работим заедно ще научиш много неща. Засега само ще го чуваш. Ако само за миг си изпуснеш полуполето запомни, че убиваш и него. Тръгваме. Влезте в полето заедно с мен. Чувствате ли се? Вече сте отново едно цяло. Мога да се обръщам към вас с Дейор или поотделно. Вече пътуваме. Ще учите по време на пътя. Първо се запознайте с задачата. Почваме. Това е задачата. Съгласни ли сте да работим заедно? Дейор?

— Да. Макар, че не ми е много ясно.

— Приятелю, и на мен не ми е много ясно. В тоя свят в който се намираме нищо не е много ясно. Няма нищо общо с предишния. Нито с моя, нито с вашия. Предавам ви знания от второ ниво. Вече виждате.

— Йор, гол си!

— Ти също.

— В предишния ви свят това може да е имало значение. Ако ви смущава — представяте си се в произволна форма. Ще виждате това

което искате. Ще вземате по едно ниво информация на всеки период.

— Флос, каква е ролята ни в тази война?

— По границите на разума има проблеми.

— Срещу какво ще воюваме?

— Срещу разни злонамерени енергийни образования. В повечето случаи такива като мен и вас. Забравете оръжията. Тази война е друга. Не можем да позволим злобата и омразата да потопи в огън материята която ражда живот. Ще се борим за всяка душа. В началото Силата е била една. После Властта е застанала срещу Любовта.

— Ние на чия страна сме?

— На която си изберете. Дори ако една душа не може да избере своя път, и я върнем за нов живот преди да се разсее пак е успех за каузата.

— А ние?

— Йор прескочи бариерата на добродетелта от осмия си живот, Дея узря на петия. Не винаги сте били хора. Аз съм се класирал след единадесетия си живот. Поне така ми казаха. Не всеки има шанс дори за втори опит.

— Ангели ли ще ставаме?

— Не! Ангели и демони е едно и също нещо. Чудовищна сила. Двете половини на една армия. Те нямат собствена воля. Не разпознават добро от зло. Ние няма да бъдем толкова силни. Само ще разпознаваме Доброто от Злото. Ще съдействаме на Доброто. Сега е време за следващото ниво. Започваме.

— Каква е тази кошмарна сеч.

— Високотехнологични светове от пръстена на Разума се поблазниха от съюз с Хаоса да пробият бариерата между материята и духа. Това са плодовете на този пробив. Затова бързае. В районите на пробива времето, живота и смъртта загубиха смисъл като понятия. Цветущи светове са пепелища, недорасли раси носят изтребление със съвършени технологии, а доскорошни стълбове на хармонията угасват.

— Разума как допусна това?

— Хаоса и Разума доскоро имали единни ръководства, но Хаоса открил собствена технология за съхранение на души и започнал да използва най-злобните в управлението на демоните си. Това променило тенденцията. Не само силата решава много въпроси. Сега

сме призвани да защитим Пръстена на разума. Бързо, едновременно и навсякъде. Пръстена загуби границите си. Сега навсякъде е граница. Учете и ще се усъвършенствате. Докато пристигнем ще знаеш точно колкото мене.

— Ти с такава лекота превъртя 6 години изчакване?

— Сам сметни каква е масата на душите на енергант и половина, но за пренасянето използвах почти енергията на ядрена бомба от типа на тези с които ни посрещнахте на времето. Сегашното ни пътуване също е енергиен кошмар. Вземете и последния урок.

Изведнъж тунела свърши. Първо видяха червеникава звезда, после голяма планета с оранжева атмосфера. Неусетно се озоваха на нещо като площадка за танцуване изпълнена с призраци като тях. Нямаше кого и за какво да питат. Знаеха всичко. Знаеха разположението на всичко наоколо, дори имената на всички.

Отдръпнаха се от центъра и след малко там се появи Той. РАЗУМА. Частица от НЕГО и целия едновременно. Цялата любов и мъдрост на вселената. Едно огнено зарево от любов и радост, което пусна лъчи и ги погали всички и после се стопи.

Безмълвно се оттеглиха от нажежената до около 400°C площадка и безмълвно изчезнаха в енергийните канали изпълнени с любов и решимост.

Преди да влязат в енергийния тунел невидима сила им изкриви енергийните полета, така че за да не се разпаднат образуваха единна структура. Дейор за пръв път видя ангел. Можеше да бъде всичко което може да си представиш, както и всичко останало. Дейор реши да бъде това което е останало от детските книжки на тая тема. Нито мъж, нито жена, в сребриста одежда, с крила. Не желаше да разбере как изглежда ангелът на Флос или застаналия зад него Кимок. Това е техният екип. Вляха се в енергийното поле на ангела и се понесоха.

След малко пътуването стана скучно и монотонно. Дейор се разпадна на две. Иначе е трудно да разговаряш с себе си. Извънземните се бяха усамотили. Явно не им се говореше пред битка. Йор си представи Деа в най-красивите и форми от младостта. Сега поне имаше възможност да си я представя както си иска и тя да е реална както наяве. Тя бе такава каквато я искаше.

Деа усети. Стана и приятно. После се засрами. На извънземните човешкото тяло не им говори нищо, но всичко си има граници. А и не

бива да му се позволява много.

— Сега ли намери да ме разголваш? Престани.

— Така си по-красива.

— Толкова ти стига. За други и толкова няма. Толкова се възвиси, а си оставаш човек. — Замисли се за момент. Живота и за миг прелетя като на филмова лента. Спомни си стотици мигове които я свързваха с него. После добави:

— Може би това те възвиси!?

СОБСТВЕН МЪЖ

Близо до Слънцето, но далеч зад пределите на Слънчевата система се носеше с подсветлинна скорост залдайски военен кораб. За него бе прикрепен току що материализирал се малък луксозен кораб на новия залдайски посланник на Земята. Самия посланник не пристигна, но военните не задаваха въпроси. Дори самия капитан не бе влизал двадесет години в научния сектор именно защото знаеше важността на мисията. Сега щеше да се осмисли дългия им бавен полет, пазен в дълбока тайна.

С помощта на трансмутатор прехвърлиха две души от енергиен лъч в телата на младеж и девойка от земна раса. Сега вече трябваше да ги събудят.

— Алекс! Нели!

— Да. — Нели се обади първа.

— Добре ли сте? — продължи електронния преводач.

— Да — потвърди Алекс.

— Вие сте на борда на Залдайски военен кораб в тела на ваши клонинги. Надявам се помните целта на мисията?

— Да. Може ли да се облечем? — попита Нели.

— Полежете още малко. Можем да поговорим.

— Какво толкова е станало на Земята и защо Залдай се е ангажирал да стигне чак до нас, до Мидра? — попита Алекс.

— Не сте били на родната си планета 1000 обиколки. Нещата са се променили много. Хивалската лакомия ще доведе до конфликт до сто земни обиколки. Световете на Земята не са това което помните. Ако Хивал използва техните ресурси Залдай ще се окаже притиснат от няколко страни. Вие ще сте новите посланници на Залдай на Земята.

— Не сме родени на Земята, а на Мидра.

— Само Мидра от световете на Земята запази семейството.

— Нямате ли кандидати за посланници от вашата раса?

— Съвета на нашите светове даде доверие на Вас.

— Имате ли някакви специални задачи за нас? — Нели се усъмни в добронамереността на Залдайците.

— Не! Съвета на нашите светове ви дава свободна воля да защитавате нашите интереси, освен това си имаме достатъчно служители. Ваши превъзходителства са само посланници на Залдай в световите на Земята. След като не желаят контакти с Мидра, това е идеалния вариант за вас. Надяваме се вие да се разбирате по-лесно с вашата раса. Нас ни възприемат като интересни екземпляри в зоопарк.

— Не мога да си представя с какво ще ви помогнем.

— Ние също не знаем, но се надяваме вие да откриете ключа.

— Какво толкова е станало?

— Те са клонинги! Самовлюбени и не се интересуват от нищо. Сами си изпросиха покровителство от Алтан. За 150 обиколки оплетоха алтаните във вътрешните си интриги до толкова, че имаше сражения в самия алтански флот. Преди 43 обиколки Алтан ги изостави и не ще да чуе за тях. Най-вероятно, ако Земята не стане звено от отбранителната верига срещу Хивал е да се присламчи към тях. Тогава Мидра ще е първата жертва, после ние. Ще чакат да изтощим взаимно в тежка война. Само ако Земята представлява някаква диалогична сила война няма да има.

— А Гидон?

— Непрекъснато се дебне с Алтан. Ако едните ни станат съюзници — другите ще са ни противници. Само Земята е свързващата верига. Иначе пръстена се разпада на боричкаци се съседни.

На космодрум "Валентина Терешкова" тържественно посрещнаха новите посланници. Изумлението на подпредседателката на външната директория бе толкова голямо, че наруши дипломатическия протокол и се обърна към стария посланник, който отпътуваше.

— Ваше превъзходителство, Вашите светове не могат да изпращат същества от нашата раса за ваши представители.

— Нашите светове нямат нищо против да изпратите и Вие за посланник някой от нашата раса. — отговори сухо посланника.

— Единия от тях е мъж! — продължаваше да се възмущава подпредседателката.

— Някои от посланниците са дори хищници..., но тяхната охрана е в компетенциите на съответното посолство. — отговори посланника и изключи демонстративно електронния преводач.

Попаднаха в един женски свят. Навсякъде приеха Нели за посланник, независимо от опитите и да обясни, че тя е само консул.

При връчване на акридетивните писма лично на Председателката трябваше да присъствува Алекс след двукратния отказ на Нели да отиде сама. Охраната беше впечатляваща. След задължителните любезности Алекс остана да стои сам на една маса с четири бронирани дами от охраната, които го държаха на прицел, а Нели отиде на беседа с председателката.

— Добре ли сте?

— Да. Благодаря.

— И нищо ...

— Какво?

След кратка пауза през която Председателката я разглеждаше като рядък мутант с неприкрито недоумение започна отново:

— Ваше превъзходителство Нели, на какво дължим вашия избор за посланници на Залдай.

— На тяхното доверие към нас.

— Защо са изпратили мъж? Не ви ли е страх, от вродените му престъпни наклонности? Той може дори да ви изнасили! Или мен!

— Вас не може да изнасили, имате охрана! За мен не се безпокойте. Той е моят мъж. — Нели го прие като обида.

— Куче, хамстер? Собствен мъж не е ли рисковано?

— Някога мъжете тук са били колкото жените и Земята е била велика сила.

— На каква цена? На женската робия... Добре, че с напредъка на технологиите тези зверове изчезнаха от самосебе си.

— В моя свят не е така.

— Не искам да чувам нищо за вашия свят. Търпим ви като посланник на Залдай.

— Той е посланник, аз съм консул.

— Какво ще кажете за публикацията.

— Каква публикация?

— Трета страница на „Хубавица“.

— Не съм я виждала.

— В „Компютърни вести“. Тази сутрин.

— Е и.

— Снощи той ви е изнасилител. Дори има снимка!

— Кой смее да наднича в спалнята ми! В чуждо посолство!

— Журналисти... Впрочем надявам се във връзка със станалото Залдай да го отзове в най-скоро време.

— Защо?

— Той Ви е изнасиллил! Това навсякъде е престъпление.

— Не ме е изнасиллил. Той ми е мъж. Редно е да живея с него. Така ми харесва.

— Давате ли си сметка, че на коктейла също има журналисти? Подслушват! В утрешния брой това което казахте сигурно ще е на първа страница.

— Нека! — Нели беше бясна.

— Това вече е намеса във вътрешните ни работи. Ще подадем протестна нота до Залдай да сменят посланника.

— Да снимате в спалнята ми е намеса в семейните ми работи. Аз пред кого да протестирам? Обуздайте си журналистите и спрете публикациите!

— Цензура! Аз съм 11 клонинг на Председателката и това може да ми струва поста. Това което правите разрушава устоите на нашето общество. Затова нямаме посланник на Мидра и не искаме никой от вас тук.

— Ние сме представители на Залдай. Можем да правим каквото си искаме в Залдайското посолство, извън вашата юрисдикция. На никого не сме навредили. На Залдай вашия посланник се клонира за четвърти път, но това не е повод за скандал. Нека вашите журналисти снемат някой друг от персонала на посолството! Ще се радвам да видя трите му очи на първа страница във вашия вестник.

На другия ден в „Хубавица“ и „Клюни“ имаше снимка на Алекс и Нели да излизат хванати за ръце от коктейла със заглавия „Живея с него“ и „Той не ме е изнасиллил, а аз него...“

Хумористичния ежедневник „Хубосница“ цяла седмица сипеше остроумия за тях и отношенията им.

В сериозното издание „Медицина“ имаше обширен исторически преглед на тема „Семейството в ранните исторически етапи“ и статия за патологическите изменения в изнасилена жена.

След две седмици тъкмо воят бе започнал да позаглъхва и дори две представителки на бизнеса се осмелиха да дойдат лично в Залдайското посолство да уреждат документи. Едната дори видя Мъжа

в дъното на един коридор с двама залдайци. За нещастие на пресата само поздрави.

Тогава се завихри нов скандал. Прочута актриса се явила с мъж под ръка на прием в петия по големина център. Намерила го от някакъв забутан остров. От всички средства за информация следваха таблици и графики за „престъпните наклонности на мъжете“ и „предупределената им невъзприемчивост към знания и прогрес“, както и нежеланието им да се клонират, което бе довело до изчезването им преди няколко века.

Службите за сигурност се бяха справили отлично. Мъжът без никакъв инцидент бил върнат с актрисата на острова.

Картината бавно започна да се променя. Оказа се, че в изостаналите райони има незначителен брой семейства. После изровиха оцелели клонинги на мъже. Оказа се, че мъжете са почти около процент от общото население.

Дълго се задържа едно изследване на психоложка, според която веднъж изнасилени жени проявявали склонност периодично да го преживяват отново, привиквали като към наркотик. В края имаше снимка на бебе с кратка бележка, че е второ дете в семейството на някоя си Дида, накрай света.

Постепенно да си с мъж стана модно. Символ на сила и престиж, дори на извратеност в някои среди. С модата дойде време за бизнес — мъжки клонинги!

Когато посланниците отпътуваха младите клончета от мъжки пол вече сричаха стари приказки за пирати и астронавигатори. Изравянето на стари книги стана бизнес. Появи се компютърна игра „Войната с прищълците“ програмирана изцяло от мъж! Някои момиченца бяха виждали живо бебе и си играеха с кукли. Земята ги изпрати мълчаливо. Само в два реда споменаха името на новия посланник, без да отронят дума за старите. Въпреки това подновиха отношенията с Мидра.

За това което направиха посланниците получиха от Залдай военно отличие. Кой знае защо такова военно отличие с лента „За военни заслуги към Залдай“ получи и тяхното бебе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.